

DVOMESEČNIK
LETNIK 71 ŠTEV. 3 (483)

GLASILO
ZA SALEZIJANSKO DRUŽINO

MAJ-JUNIJ 1998

3

V Salezijanski Vestnik

**TI SI
GOSPODOV
NASMEH**

**MLADI
ULICA
PRIHODNOST**

LUKA JERAN

KOGA NAJ POŠLJEM

SMC Maribor

5

Vezilo
vrhovnega
predstojnika

7

Duhovni
voditelj

10

Pogovor
z Jankom Novakom

12

Utrinki
s postnih
duhovnih vaj
za mlade

15-18

Odločitev
za duhovni
poklic

19

Seminar
Mladi, ulica,
prihodnost

24-26

Obvestila,
programi

30-31

UREDNIK BRALCEM SALEZIJSKEGA VESTNIKA

Spoštovani!

Kristusovo vstajenje je za nas kristjane razlog upanja in veselja. Tudi takrat, ko nas doleti trpljenje, ko doživljamo preizkušnje, kot npr. letos ob potresu prav na veliko noč. Naj se pokaže tudi naša solidarnost s preizkušanimi. Prisluhnimo Jezusovim besedam: *Kar hočete, da bi storili drugi vam, storiti vi njim.*

Stopili smo v Marijin mesec maj. Šmarnična pobožnost bo spet zbiralala številne otroke, mlade in odrasle. Ob prazniku Marije Pomočnice (od 22. do 24. maja) bo na Rakovniku spet bogato molitveno razpoloženje. Prepevanje aleluje in Marijinih pesmi naj nas spodbuja k še globlji ljubezni do Jezusa in Marije.

Tokratna številka Vestnika vam spet prinaša kar nekaj novic iz življenja in delovanja salezijanske družine. Ob nedelji duhovnih poklicev pa kar nekaj člankov prinaša razmišljanja na to temo.

Jezusove besede še kako veljajo tudi v našem času: *Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev.* Darujemo tudi mi Gospodu svoje molitve in žrtve.

Lep pozdrav vsem!

Janez Potočnik

Naslov: SALEZIJSKI VESTNIK • RAKOVNIŠKA 6 • p.p.2404 • 1001 LJUBLJANA • telefon: 061/127 30 28

• dvomesečnik • 3/1998, letnik 71 (štev. 483) • Glasilo za salezijansko družino • Izdaja Salezijanski inšpektorat v Ljubljani • Ureja uredniški odbor • Glavni urednik: Janez Potočnik • Grafična priprava: Založba Salve, Ljubljana • Lektorira: Stanislav Duh • Tisk: Tiskarna Ljubljana • ISSN 0353-0477 • www.salve.si/vestnik

• Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

KOGA NAJ POŠLJEM?

Koga naj pošljem? Kdo bo šel za nas? Ti dve vprašanji zasliši mladi Izaija. Vendar postane dojemljiv za poslušanje šele po dogodku notranjega očiščenja. Najprej je moral doživeti Božjo veličastno svetost in sočasno tudi svojo majhnost in grešnost. Ko ga očisti plamen z oltarja, postane sposoben za poslušanje notranje govornice, govornice srca, govornice vesti.

Ta notranja govornica mu pove, da ima v svojem življenju posebno poslanstvo. Po notranjem razsvetljenju odkrije, da lahko veliko dobrega stori in mnogim pomaga. Dojame tudi, da lahko na poseben način sodeluje z Bogom, da bo Bog po njem uresničeval velike načrte ne le za judovski narod, marveč prek postopnega ukrepanja tudi za celotno človeštvo.

V tej zgodbi Izaijevega preroškega poklica (Iz 6,1-20) odkrivamo toliko sporočil tudi za naš čas. Navedel bom tri:

①. Kakor v Izaijevem času tako se dogaja tudi v našem. *Ne vidimo s svojimi očmi. Ne slišimo s svojimi ušesi. Srce ne razume in se ne spreobrne in ne bo ozdravelo* (prim. Iz 6,10). To pomeni, da življenja ne dojamemo kot odgovornost in poslanstvo. Mlada prosvetna delavka mi v teh dneh pripoveduje: *Saj se mladi sploh ne zmorejo za nobeno stvar odločiti. Prepustijo se toku, češ, kar bo, pa bo.* Zdi se, da gre za veliko nalezljivo bolezen v Evropi - ne-odločenost, ne-odgovornost, ne-jasnost, ne-načrtnost.

②. Srečanje z Bogom vzpostavlja v človekovem srcu *center odgovornosti*. Oseba nenadoma odkrije posebno mesto, posebno in enkratno nalogo in zato tudi enkratno možnost, da *iz sebe kaj napravi*. Srečanje s

tem vesoljnem Arhitektom nenadoma osmisli vse naše bivanje in nam pokaže vse možnosti. Kolikor bolj se posamezna oseba približa Luči, toliko močnejše zažarijo vse njene zmožnosti.

③. Kadarkoli pa se človek v globini svojega bitja sreča z Bogom, tedaj nenadoma zagleda resnične potrebe ljudi in svojo čisto določeno nalogo pri spreminjanju sveta. Dobi navdih za konkreten življenjski poklic. Spozna, da je edino smisel-

no spopolniti vse prejete darove in se zavzeto izročiti poslanstvu - ko bo uresničeval Očetove načrte, bo svoje srce napolnjeval s srečo.

Prej omenjena prosvetna delavka je povabila: *Molimo rožni venec, da bi še drugi odkrili srečo, ki jo prinaša krščanski poklic.*

Salezijanska družina in vsi, ki pripadamo temu velikemu salezijanskemu gibanju, hočemo mesec maj in mesec junij ter velike dogodke in praznike, ki so povezani s čutom odgovornosti za svet in Cerkev, preživeti tako, da bi lahko kot Izaija slišali Božji glas in nanj tudi odgovorili: *Tukaj sem, pošlji mene!* Čemu sicer nedelja duhovnih poklicev, čemu šmarnice in vrtnice, čemu nove maše in razni jubileji, če ne bi vedno bolj skupaj z Marijo govorili: *Glej, tvoja služabnica, tvoj služabnik sem ...*

Ko bo vsakdo izmed nas prevzel vso odgovornost za Cerkev in za svet, bosta sinoda in inšpektorialni zbor zanesljivo dosegala cilje.

Mar ne, da se bomo s temi velikimi nameni in cilji radi srečevali pri skupnih molitvah?

Stanislav Hočevar
inšpektor

ŽELIMLJE

1 2

»ULIČNA KOŠARKA« ZA MINISTRANTE

Na belo soboto 18. aprila se je zbralo kakih 200 ministrantov iz 20 slovenskih župnij na tretji turnir t.i. »ulične košarke« (streetball) v organizaciji revije Ministrant. Kako te mlade fante navduši igra! Prišle so pravzaprav vse prijavljene ekipe in prav nihče se na ta dan ni ustrašil obilnega dežja. Srečanje so začeli v želimeljski cerkvi sv. Vida z molitvijo. Ob evangeljskem odlomku o učencih na poti v Emavs jih je nagovoril delegat za salezijansko mladinsko pastoralno Janez Potočnik. Kot sta se učenca vesela vračala iz Emavs nazaj v Jeruzalem, ker sta doživela nekaj čudovitega, tako naj bi se tudi ministranti po zgledu emavskih učencev po tem srečanju domov vračali srečni in veseli. In so se. Vsi so se lahko naigrali ali košarke ali pa drugih iger (ping pong, biljard, ročni nogomet). V košarki je bilo po zaslugi voditeljev Staneta Baluha in salezijanskih bogoslovcev v pičlih štirih urah odigranih nad sto tekem. Šest najboljših ekip pa je odneslo pokale: v mlajši skupini (do 6. razreda) so slavili ministranti iz Mozirja pred vrstniki iz Polzele in Trnovega, v starejši skupini (do 8. razreda) pa ministranti z Rakovnika pred domačini Želimeljčani in vrstniki iz Mozirja.

BLED-MIR.GRAD-ŽELIMLJE-POHORJE 3

POSTNE DUHOVNE VAJE 1998

V zgoraj omenjenih domovih duhovnih vaj se je v štirih postnih nedeljah v sklopu salezijanske mladinske pastorale zbralo na duhovnih vajah nad 300 mladih. V letu Svetega Duha so razmišljali o enem glavnih sadov delovanja Svetega Duha, o veselju. Zato tudi naslov teh duhovnih vaj *Ti si Gospodov nasmeš*. Koliko veselja, bogastva notranjega življenja, prijateljskega druženja, mladinske molitve, simbolike, doživetega bogoslužja in zakramenta sprave. Vse priznanje pa velja mladim animatorjem (kakih 40 jih je bilo na vseh štirih tečajih), ki so s svojim sodelovanjem in vodenjem skupin najbolj nagovarjali mlade. Nekaj iz bogastva teh dni, ki so ga dočutevali predvsem mladi sami, lahko zaslučite v nekaterih zapisih na mladinskih straneh v sredini.

ŽELIMLJE

4

DUHOVNE VAJE ZA OSNOVNOŠOLCE

V Želimljem smo se na duhovnih vajah v februarju in marcu zbrali mladi iz vse Slovenije. Poleg animatorjev se je tu vrstilo nekaj nad 300 udeležencev iz osnovnošolskih in srednješolskih klopi. Pri resnem duhovnem delu na temogreh in odpuščanju nam je pomagala svetopisemska zgodba o Nabotovem vinogradu. V postnem času se spominjamo Jezusovega trpljenja, ki vodi v odpuščanje tudi naših grehov in nam vedno znova daje možnost začeti znova. V igri in pesmi smo spoznavali nove prijatelje ter se poslovili z upanjem na prihodnje snidenje v Želimljem. Katja S.

RAKOVNIK - CELJE

5

SREČANJE SOBRATOV POMOČNIKOV

V soboto 21. marca so se salezijanski sobratje pomočniki zbrali na svojem letnem srečanju. Po ogledu križevega pota sobrata Tomaža Krnca, ki ga je mojstrsko izrezal z motorno žago, jih je pot peljala v Celje v salezijansko hišo, kjer ustvarja sobrat Janez Kogovšek. Tu so imeli študijsko srečanje z g. inšpektorjem. Po pogovoru o pripravi na inšpektorialni zbor so poromali k sv. Jožefu, kjer jih je prisrčno sprejel voditelj doma lazarist g. Planinšek. Po maši, ki so jo obhajali v lepo obnovljeni cerkvi in se posebej spomnili rajnih pomočnikov, je sledilo kosilo. Popoldne so se odpravili k sv. Ani na Teharje in h kraju nesrečnega spomina. Tudi taka srečanja utrjujejo in poglobljajo salezijansko karizmo in duha, ki se uresničuje v liku sobrata pomočnika.

Marko

LOŠKI POTOK

6

UTRINKI Z ROMANJA NA RAKOVNIK

Nedelja, 25. januarja, je bila za nas iz Loškega Potoka, Gore in Sodražice zelo lepa. Šli smo na romanje na Rakovnik z namenom, da se s salezijansko družino udeležimo svete maše in počastimo praznik sv. Janeza Boska. Obenem je bil ta dan zaključek osmine za edinstvo kristjanov.

Nekateri smo bili prvič in smo bili presenečeni nad lepoto cerkve in lepim ubranim petjem mladinskega pevskega zbora. Prevzela pa nas je tudi molitev na čast Svetemu Duhu, ki so jo molili duhovniki, pod vodstvom inšpektorja Stanislava Hočevarja. »Izberi življenje, za sinodo in za Cerkev na Slovenskem.« Tudi pri nas v Loškem Potoku smo ob božični devetdnevnici, ko Marijo nosimo po hišah, vsak večer molili za uspeh sinode in za Cerkev na Slovenskem prav to molitev.

V naši župniji pa obstaja tudi molitvena skupina, pod vodstvom domačega župnika. Srečanja se udeležujemo dvakrat na mesec. Prihaja pa vedno več ljudi. Molimo za duhovniške in redovniške poklice. V poletnem času pa vsako tretjo soboto v mesecu. Marijini častilci poromamo na Kurešček h Kraljici miru.

Ljudje so navdušeni.

Ljubici Košir pa se romarji zahvaljujemo za organizacijo, da nas je popeljala v svet tišine in miru.

Romarji iz Loškega Potoka

MARIBOR - POHORJE

7 8

NEKDO ME JE POKLICAL (DUHOVNI VIKEND ZA OSMOŠOLCE)

Od petka 27.2. do nedelje 1.3. se je 36 mladih osmošolcev odzvalo klicu, da se za tri dni umaknejo iz vsakdanjega vrveža v tišino pohorskih gozdov v prijeten Dominikov dom. Vsaka pot k Bogu mora biti tudi pot k tišini. Če hočeš biti nekega dne združen z Bogom, moraš začeti s tišino (De Mello) - smo slišali v

uvodni večerni meditaciji. Ker smo prišli iz raznih župnij (Škocjan, Radenci, Maribor - don Bosko), je bilo pomembno, da smo se na začetku poklicali po imenu. To je bil naš prvi klic, da se srečamo s sočlovekom. Potem pa smo se odpravili za klicem Abrahama, ki ga je poklical Bog na odgovorno pot.

Drugi dan smo po skupinah pod vodstvom petih animatorjev (dva duhovnika in trije laiki) sledili in odkrivali (po)klice Mojzesa, Samuela, don Boska, Pavla in prvih kristjanov v Efezu. Mladi so odkrivali, kako se oni danes odzivajo klicu hoje za Kristusom, kako se odzivajo klicu prijatelja, kako se slišijo med sabo, kako se slišijo s srcem. Poleg skupinskega dela je mlade povezoval tudi popoldanski sprehod (pot v Emavs), okrogla miza o družini, kjer smo se pogovarjali z materjo in sinom, ki je že prehodil prvo najstniško pot. Še posebej smo se sprostili ob družabnem večeru s pesmijo, skeči in smehom. Potem pa smo se zopet duhovno umirili ob čajanki in meditaciji.

Nedeljsko jutro smo začeli s puščavo (spoved), kjer smo se prepustili klicu očiščenja. Središče našega duhovnega srečanja je bila nedeljska maša, ko so mladi svoja odkrivanja klica prinesli pred Kristusa v obliki plakatov, igre, pesmi, gibanja, in tako smo ob koncu maše odkrili, da smo na začetku prišli iz več župnij, sedaj pa smo postali eno občestvo, en klic Kristusu.

Mirko Nidorfer

Simona Paoella poje rock mašo

Sestre HMP v nekdanji SZ (Gruzija)

IZ SALEZIJSKEGA SVETA

● **VRHOVNI PREDSTOJNIK:** Vrhovni predstojnik Juan Vecchi je 29. januarja praznoval 50-letnico prvih zaobljub. Med drugim je tudi somaševal v baziliki sv. Petra v Vatikanu. V zadnjem obdobju pa je še z devetimi salezijanskimi škofi sodeloval na konferenci ameriških škofov. Ugotavljali so, kako se vrinja prava razpoka med vero in življenjem, kako oznaniti Jezusa Kristusa, kako ga živeti in kako naj on vodi do spreobrnitve, občestva in vzajemnosti. (*Ali nima naša sinoda enakih in nalog?*)

● **ITALIJA: Rock glasba v cerkvi.** V Anconii v Italiji so mladi sotrudniki izdali CD zgoščenko (glej sliko levo). V načinu rock glasbe obdelujejo vsa vprašanja, ki tarejo mlade. Nočejo postaviti katoliškega rocka proti satanskemu, ampak hočejo v novi govorici oznanjati vero. »Kdo je rekel, da je samo gregorijansko petje primerno za vero?« so ugovarjali nekaterim kritikom. Tudi papež je porisluhnil tej maši. »To ni samo iz strahu, da dokončno izgubimo mladino, ampak pobuda Svetega Duha, ki ni zapustil Cerkve od prvih binkošti,« pravijo mladi.

● **BOLIVIJA: Sestra HMP gradbenica.** Pri mestu Sucre s. Amaya, HMP, po rodu Španka, že 22 let pomaga revnim družinam in dekletom. Sedaj je začela graditi majhno vas za družine in dekleta z dežele. Ker je v bližini veliko gline, je s pomočjo mesta Navarre zgradila tovarno keramike, kjer se izučijo in zaposlujejo brezposelni mladi.

● **ARMENIJA: Poklici HMP za Armenijo.** Dva salezijanca iz Armenije sta prišla v Rim k vrh. predstojnici prositi za sestre HMP. Vrh. predstojnica je rekla: »Pošljite nam dekleta in boste dobili sestre.« Štiri dekleta so prišle v noviciat in študentat, sedaj pa že delajo v domačem kraju.

● **ČEŠKA, SLOVAŠKA: Poklici sester hčera Marije Pomočnice.** Tudi v času trdega komunizma po 2. svetovni vojni so mladi na Češkem in Slovaškem - na skrivaj - odgovarjali na Božji klic. Kar nekaj deklet se je odločilo za poklic sestre HMP, ki so ga pač morale živeti v vsej tajnosti. Na Češkem sta dva salezijanca, ne da bi vedela drug za drugega, zbirala dekleta, dobila dovoljenje za redovniško vzgojo in tako vzgojila mnogo redovnic. Na Slovaškem sta dve sestri, ki sta ostali na prostosti, s pomočjo salezijancev zbirali dekleta v gorski vasi Mikulas v brunarici sredi gozdov. Danes jih je na Slovaškem 52, na Češkem pa 34.

● **ITALIJA - TRST. Stoletnica salezijanske navzočnosti.** 28. februarja in 1. marca je vrh. predstojnik sodeloval pri slovesnostih ob 100-letnici salezijanske navzočnosti v Trstu. Na prireditvi so sodelovale tudi civilne oblasti, predvsem pa je bil to praznik salezijanske družine. Prisostovali so tudi: inšpektor iz Ljubljane Stanislav Hočvar in provincial iz Zagreba Stjepan Bolkovac, beneška inšpektorica in drugi. 1. marca dopoldne je več tisoč mladih napolnilo mestno športno dvorano ob 20. mladinskem prazniku. To je bil prekipevajoč praznik pesmi in plesov, popestren s pričevanji.

(prevedel in uredil Stane Okorn)

KLJUČ DO SPOZNANJA DUHA

Cerkev nas spodbuja, naj ponovno odkrijemo Duha in se naučimo prepoznavati njegovo razodevanje. Ključ, po katerem zaznavamo in odkrivamo Duha, je Jezus Kristus. Jezus, kot pravi Janez Pavel II., *prihajav Svetem Duhu, pri naša Svetega Duha, razodeva ali uči, kako naj ga odkrivamo, skupaj z Očetom gapošilja, je njegov vstajenjski dar; zato apostoli imenujejo Svetega Duha z imenom Jezusov Duh. Nihče ne pozna Duha, če ne sprejme Kristusa. Jezus je pot do spoznanja Duha: delovanje Duha doseže svoj vrh v Kristusovi osebi. Premislimo o štirih dogodkih, katerih pomen nam je v evangeliju izročen s tako kratkimi in zgoščeni izrazi, da ga pogosto kar spregledamo.*

UČLOVEČENJE IN JEZUSOVO ROJSTVO

Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila.
Lk 1,35

Sveti Duh vstopi v Marijino srce in razum; vstopi celo v njeno zmožnost porajanja življenja; v trenutku spočetja oblikuje Jezusovo telo in dušo. Jezusovo človeškost torej oblikuje Sveti Duh, ki ga dela duhovnega človeka, popolnoma odprtega Bogu in popolnoma v službi ljudi. Tudi danes je odkrivanje skrivnosti Božjega učlovečenja v osebah in v zgodovini sad delovanja Svetega Duha. To milost pa lahko prejmemo le, če v veri priznamo in sprejmemo to, kar se je zgodilo v Jezusu.

JEZUSOV KRST

Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje!«
Lk 3,21-22

Sveti Duh v Jezusovi človeški naravi prebudi zavest o Božjem sinovstvu. Isti Duh ga takoj nato

»Odrešeni smo bili v upanju«
Rim 8, 24

Z mladimi znova odkrijmo navzočnost Svetega Duha v Cerkvi in svetu, da bi živeli in delali v naravnosti na Božje kraljestvo.

popelje v puščavo, ki je kraj izkušnje Boga, zaveze, preizkušnje in vere. Jezus premaga skušnjavo, da bi svoje življenje in poslanstvo zastavil po naravnih, posvetnih merilih; sprejme ga kot Sin, ki je v soglasju z Očetovo voljo. Ob tem spoznavamo, da moramo najbolj značilno razodevanje Duha iskati tam, kjer obstaja zavest o Božjem sinovstvu in kjer se to izraža v ustreznih dejanjih.

POSŁANSTVO

Duh Gospodov je nad menoj, ker me je mazilil, da prinesem blagovest ubogim. Lk 4,18

Jezus bo uresničeval svoje poslanstvo po navdihovanju Duha in z njegovo močjo. Od tod prihaja njegova odločna usmeritev za uboge, njegovo oznanilo milosti, njegovo usmiljenje, njegova svoboda in odtrganost od oblasti tega sveta. V moči Duha ... bomo mogli razločevati, katera dejanja so navdihnjena od Duha.

TRPLJENJE, SMRT IN VSTAJENJE

Tu se razodene Sveti Duh in učenci prejmejo njegov dar. To je dogodek, v katerem je ustanovljena evharistija, v katerem Jezus izroči apostolom moč odpuščanja grehov, predvsem pa ta dogodek pomeni Jezusovo popolno darovanje samega sebe. V smrti in s smrtjo Jezus podeli svetu dar Duha in novega življenja. Vstajenje v novo in povičano življenje se dogaja v Duhu, ki oživlja. Ob vstajenju Sveti Duh preide z Jezusa tudi na apostole, ki prejmejo zametek njegovih darov: besedo, poslanstvo, mir, občestvo, luč za razlago zgodovine odrešenja.

Ključ do odkritja Duha je umirjeno in z užitek brati evangelij in v njem spoznavati Jezusa Kristusa,.

Prevedla: s. Mojca Šimenc HMP

MARIJA V MOJEM ŽIVLJENJU

Smo v najlepšem mesecu maju, ko vse cvete in oznanja lepoto narave.

Ta mesec je posvečen Mariji. S posebno hvaležnostjo se je spominjamo 24. maja, na praznik Marije Pomočnice.

Marijo sem začela spoznavati v odraščajoči dobi, takrat ko sem obiskovala srednjo šolo in sem občasno stanovala pri neki dobri ženi. Ob njenem zgledu sem se naučila ljubiti Marijo. Večkrat mi je priporočevala o težkih časih, kako ji je Marija pomagala prav v vseh težavah. Mnogokrat me je povabila k maši. Med potjo sva se pogovarjali o tem in onem, a ni bilo skupne poti, da mi ne bi govorila tudi o Mariji. Pokazala mi je svetinjo, ki jo je nosila v denarnici. To je moj spomin na Marijo, mi je govorila, vedno mora iti ob meni. Danes ta žena že počiva v večnosti, prepričana sem, da uživa nebeško radost ob njej.

Ko sem začela spoznavati don Boska in kaj vse je Marija naredila po don Bosku ter don Boskovo neomajno zaupanje v Marijo, mi je Marija postajala vedno bolj mati in jaz njen otrok. Na moji poti je dobila mesto učiteljice. Po njeni priprošnji sem prejemale milost in modrost, da sem spoznavala in rasla v poklicu DBP. Ob Marijini pomoči premagujem vse težave in vse se dobro izteče.

Poklic DBP je podoben Marijinemu življenju. Sredi sveta živimo, tiho in neopazno, kakor se Marija ni prav nič razlikovala od žene tistega časa. Vse je ohranila v svojem srcu in premišljevala. Danes se v svetu dogajajo velike gnusobe. Obsojamo greh, ne pa člo-

veka. Potrebno je veliko moliti, zadoščevati za grehe ter se z Božjo pomočjo truditi, da premagujemo zlo. Tega moramo zatreči najprej v sebi in rasti v svetosti. Marija je bila vsa sveta. Naša sve-

tost ni v z dolgočasen obrazu, ampak v veselju. To pa prihaja iz čistega srca in ostaja v nas, kadar izpolnjujemo dolžnosti. Nikakor ne smemo stati ob robu družbe, temveč moramo biti vključene v družbeno-kulturno življenje ljudi. Znati moramo videti stiske in potrebe današnjega človeka, podobno kot je Marija v galilejski Kani videla, da je zmanjkalo vina. S svojim življenjem pričamo o tem, kaj je prava vrednota, kaj je smisel življenja ter kaj je prava kultura. Da pa bomo vse to zmogle, je naša pomoč v zavesti, da nas je Bog poklical, v zakramentih, posebno v zakramentu sprave in eucharistije, ob pomoči sester, ob nasvetih, strokovni pomoči in molitvah duhovnega voditelja.

Hvala ti Marija, ker me vodiš in varuješ v življenju. Hvala ti, da sem spoznala don Boska, salezijansko družino ter da smem pripadati tej družini kot DBP. Pomagaj mi, prosim, da se bom vedno zatekala k tebi z don Boskovim zaupanjem. *DBP*

»VESELJE JE ...

... izraz srca, ki zelo ljubi Gospoda. « V mesecu maju bomo obhajali praznik svetnice, ki je izrekla to preprosto misel o veselju. Ta svetnica je sv. Marija Dominika Mazzarello, soustanoviteljica

družbe hčera Marije Pomočnice. Veselje pa je beseda, ki nas letos, v letu Svetega Duha, nagovarja na vsakem koraku. Koliko lepih misli o veselju smo izrekli skupaj z mladimi med postnimi duhovni-

mi vajami! Kdove koliko se jih bo porodilo v času počitniških oratorijev! Med temi najpogostejša pa je: kaj je pravzaprav resnično veselje? Je to smeh, razigranost, sproščenost? Ali pa je kaj več?

Kaj je veselje, so najbolje vedeli svetniki. Mislim, da žalostnih svetnikov sploh ni. Za naše salezijanske svetnike pa še prav posebno velja, da so se odlikovali prav v tej lastnosti. Dobro vemo, kako močno je veselje označevalo don Boska. Kaj pa sv. Marija Dominika? Pustimo ob strani njeno navihanost in smisel za humor, ki ju je premogla v obilni meri. Zanima nas, kakšno je veselje žene, ki je vse svoje življenje podarila Bogu za mlade. Prelistajmo njena pisma: vsako drugo skoraj govori o veselju. Vedrina, pogum, zaupanje, preprosto in odprto srce, ki najde svojo srečo samo v Bogu – to so ključne besede, s katerimi bi lahko označili našo svetnico. Vse, kar je komplicirano, ponarejeno, neprosojno, vse, kar se dotika takšnih ali drugačnih skrajnosti, pa naj bodo na prvi pogled še tako »super«, vse, kar se izogiba naporu in preraščanju samega sebe, je dvomljivo, je daleč stran od pravega veselja in zato tudi od Boga.

Veseljje je, da v človeku prebiva Bog. Veselje je, da lahko vsak trenutek vstopimo v Božje srce in v njem najdemo ljubezen. Veselje je, da lahko koga razveselimo, da lahko postanemo dar za druge. V času, ko ljudje tako zelo hrepenijo po nečem, kar bi jih popolnoma osrečilo, a to srečo pogosto iščejo na popolnoma napačnih krajih, nam sv. Marija Dominika še vedno govori, da je pravo veselje doma samo v tistem srcu, ki je v iskrenem prijateljstvu povezano z Bogom. *s. Mojca Šimenc*

LUKA JERAN

Začetki salezijanskih sodelavcev v Sloveniji

1818 - 1896

Glas o don Bosku in njegovem vzgojnem delu je proti koncu 19. stoletja došel tudi v Slovenijo. Največ zaslug za to je imel duhovnik, ljubljanski stolni kanonik, Luka Jeran, doma iz Javorja nad Škofjo Loko, ki je bil ena osrednjih osebnosti slovenskega javnega življenja v drugi polovici 19. stoletja. On je prvi, prek *Zgodnje Danice*, seznanil slovensko javnost z don Boskom in njegovim vzgojnim delom. V almanahu *Don Bosko po svetu* beremo: *Leta 1881 se je Jeran osebno odpravil v Turin, da bi se srečal z don Boskom. Vrnil se je ne samo potrjen v prepričanju, ampak ves navdušen za stvar. Še raje je pisal, širil pobožnost do Marije Pomočnice, se vpisal v Zvezo salezijanskih sodelavcev in delal zanj...*

Zgodnja Danica in njen urednik Jeran sta tri desetletja na Slovensko prinašala novice o Janezu Bosku in njegovem delu. Mogoče je reči, da je bila predstavi-

tev don Boska ob Jeranovi smrti obsežna in temeljita. S svojimi sodelavci in podporniki je Jeran postavil solidne temelje *Združenju sodelavcev* ter omogočil, da so se kmalu po njegovi smrti začele priprave za odprtje prvega salezijanskega zavoda v Sloveniji.

Deset let po dokončni odobritvi salezijanskih sodelavcev s strani Svetega sedeža (1876) je Jeran namenil več člankov predstavitvi Zveze. Povod mu je bila okrožnica, ki jo je sodelavcem naslovil Janez Bosko. *Tisti slavni don Bosko, ki po Laškem, Francoskem, in drugod, in že zdaj po Južni Ameriki, s svojimi neštevilnimi kolegi in misijonarji dela čudeže spreobračanja in omike.* Piše iz Turina sila znamenito poročilo ...

Za kanonika Jerana so bile običajne oblike dela sodelavcev naslednje: opravljanje raznih pobožnosti, molitev, miloščina, skrb za fante, ki bi hoteli postati duhovniki, podpiranje in širjenje katoliškega tiska ter krščanska vzgoja mladine. Posnemali naj bi delo in življenje turinskega apostola mladine, čigar življenje je eno samo blago delo, ki ne namerava drugega, kakor skazovati čast Bogu in poveriti mir in srečo človeškemu srcu. In kedor v tem oziru kaj stori, kedor v ta namen kaj daruje, zagotovljen sme biti, da daruje za blagi namen. In Gospod, ki je obljubil, da hoče poplačati vsak kozarec hladne vode, mu ne bo odrekel plačila v nebesih.

Z objavljanjem informacij in vzgojo sodelavcev je Luka Jeran nadaljeval tudi po don Boskovi smrti, ko je na čelo združenja stopil Mihael Rua. 13. aprila 1888

je le-ta razposlal še zadnje don Boskovo pismo sotrudnikom. Jeran ga je imenoval testament don Boskove hvaležnosti in ga objavil. Istočasno je bralce Danice povabil k velikodušnosti do revnih dijakov na Slovenskem. Mnogi so se lahko šolali le zaradi darežljivosti slovenskih dobrotnikov. Zapisal je: To je kakor nalašč prelep spodbudek tudi v prid naših ubogih šolskih mladenčev »za dijaško mizo«, katerih mnogi bi ne mogli študirati, ako bi ne bili podpirani od dobrotnikov in dobrotnic.

Salezijanska družina v Sloveniji se pripravlja na praznovanje 100-letnice prihoda salezijancev v Slovenijo. Da je do tega lahko prišlo, se imamo zahvaliti klaniku Jeranu, katehetu Janezu Smrekarju in prvi generaciji salezijanskih sotrudnikov. Upamo, da se bo salezijansko sotrudništvo na pragu tretjega tisočletja znova okrepilo. Kdor čuti v sebi Božji klic, da bi lahko kaj dobrega storil kot don Boskov sotrudnik, naj se oglasi na naslov:

**Don Boskovi sotrudniki,
Rakovnska 6, p.p.2404,
1001 Ljubljana.**

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

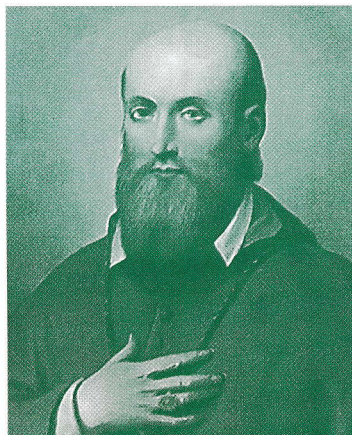

Informacije o
raznih oblikah
odgovora na
Gospodov klic
dobiš osebno,
po pošti ali po
telefonu.

Janez Žabot
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
tel.: 061/127-30-39

Sv. Frančišek Saleški

DUHOVNI VODITELJ

Poišči si zanesljivega človeka

Ko so mlademu Tobiju ukazali, naj gre v Rages, je dejal: »Tudi poti ne poznam!« Oče mu je odvrnil: »Zdaj, sin, si poišči zanesljivega človeka, ki bo potoval s teboj!« (Tob 5,3).

● Isto pravim tebi, draga Filoteja: hočeš li po resnem preudarku stopiti na pot pobožnosti? Poišči si dobrega človeka za spremljevalca in vodnika! To je nauk vseh naukov. Učitelji duhovnega življenja soglasno uče: »Išči kakor koli, Božje volje ne najdeš nikoli tako gotovo, kakor po poti te ponižne pokorščine, ki so jo starodavni pobožni ljudje tako priporočali in izpolnjevali!«

● Glej enega izmed naukov, ki jih je dal veliki sv. Ludovik pred smrtjo svojemu sinu: »Pogosto hodi k spovedi! Izberi si sposobnega, modrega in izkušnega spovednika, ki te bo mogel zanesljivo poučiti delati to, kar ti je treba.«

● »Zvesti prijatelj,« pravi Sveto pismo (Sir 6,14-16), »je močna zaščita, kdor ga je našel, je našel zaklad. Zvesti prijatelj je čarodejni napoj življenja, našli ga bodo tisti, ki se bojijo Gospoda!« Te

Božje besede se, kakor vidiš, našajajo predvsem na nesmrtnost, ki zanjo v prvi vrsti potrebujemo tega zvestega prijatelja, da s svojimi opomini in nasveti vodi naša dela ter nas s tem obvaruje zank in prevar hudobnega duha. Varoval nas bo hudega in izboljševal to, kar imamo dobrega.

● Prav goreče prosi Boga, da ti preskrbi takega vodnika, ki bo po njegovem srcu. In nikdar ne dvomi! Kajti če bi ti moral poslati angela iz nebes, kakor je naredil mlademu Tobiju, ti bo dal dobrega in zvestega. Saj ti angel tudi mora biti. Ko ga namreč najdeš, ga ne imej za navadnega človeka in se nanj in na njegovo človeško znanje prav nič ne zanašaj, temveč na Boga, ki te bo podpiral in ti po njem govoril. Njemu bo na srce in na jezik polagal, kar bo tvoji sreči potrebno, zato ga moraš tudi poslušati kot angela, ki pride z nebes, da te tja gori pripelje.

● Govori z njim odkritosrčno, iskreno in zaupno; jasno, brez prikrivanja in hinavščine, mu razodeni svoje dobre in slabe strani. Na ta način se to, kar je v tebi dobrega, preišče in zavaruje; kar pa je slabega, se popravi in ozdravi. Zaupaj mu popolnoma. Zaupanje naj prešinja sveto spoštovanje tako, da spoštovanje ne bo nič zmanjšalo zaupanja in zaupanje prav nič oviralo spoštovanja ... To prijateljstvo mora biti trdno in prisrčno, vse sveto, vse posvečeno, čisto Božje in duhovno.

● Zato si izmed tisočih izberi enega. Biti mora poln ljubezni, znanja in modrosti. Če ena teh treh lastnosti manjka, je nevarnost. A še enkrat ti rečem: Boga zanj prosi! In ko ga dobiš, hvali njegovo veličastvo. Potem pa potuj preprosto, ponižno in zaupno.

*Filoteja, Ljubljana 1941,
str. 22 sl.*

BOŽJI ZAPIS V ČLOVEŠKEM SRCU

Pismo papeža Janeza Pavla II. za letošnji svetovni molitveni dan za duhovne poklice nosi močan pečat delovanja Svetega Duha. Papež zatrjuje, da je obhajanje svetovnega molitvenega dne za duhovne poklice lepa priložnost za oznanjevanje, da Sveti Duh piše v srce in življenje vsakega krščenca program ljubezni in milosti, ki edini lahko da polni smisel bivanja, ko se življenje odpre svobodi Božjih otrok in ga usposobi za darovanje osebnega in nenadomestljivega prispevka k človeškemu napredku življenja milosti in resnice. Sveti Duh ne le pomaga soočiti se z velikimi vprašanji lastnega srca - od kod prihajam, kam grem, kdo sem, kakšen je smisel življenja, kako izpolniti čas - ampak nudi tudi pomoč za pogumen odgovor. Odkritje, da ima vsak človek svoje mesto v Božjem srcu in v zgodovini človeštva, je izhodišče za novo poklicno kulturo ...

V pogovoru z mladimi na razpotju pogosto ugotavljamo, da mnogi ne pridejo do tega izhodiščnega odkritja. Niso dovolj uglašeni na struno delovanja Svetega Duha. Naloga vsakega posameznika in vseh verujočih je, zlasti v pripravi na slovensko sinodo, da z molitvijo in ustvarjalnim razmišljanjem o poklicni pastoral, ustvarjamo temelje, da poklicani v svojih srcih zaznajo ta Božji zapis, o njem premišlujejo in nanj pogumno in velikodušno odgovorijo.

Dragi molivci in molivke! Povedanemu naj dodam še tri pobude:

- 1 V tem zgodovinskem trenutku, na prehodu v tretje tisočletje in v pripravi na slovensko sinodo, imajo razna molitvena združenja pomembno poslanstvo. Bodimo pobudniki molitvenega gibanja. Lepa priložnost za poživitev molitve za duhovne poklice je tudi šmarnična pobožnost v župnijskih cerkvah, kakor tudi ob raznih vaških svetih znamenjih in po družinah. Organizirajte šmarnične pobožnosti in dodajte prošnjo za mladino in za pravilno poklicno izbiro.
- 2 V letošnjem letu bodo na več krajih duhovne vaje za molivce in člane mašne zveze. Tem pa se lahko pridružijo tudi drugi. Lepo vabljeni. Spored si oglejte na predzadnji strani.
- 3 Vabim vas na letni molitveni shod za duhovne poklice, ki bo v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku, v soboto 23. maja z začetkom ob 9. uri. Z veseljem Vas pričakujemo in vsem lep pozdrav!

Ivan Turk

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

MAJ

Uči nas Boga SPOZNATI, njegova voljo spolnjevati.

Molimo za fante in dekleta, da bi zahrepeneli po Bogu, ga spoznali, vzljubili in se velikodušno odločali tudi za posvečeno življenje.

JUNIJ

Daj POBOŽNO nam živeti, po svetosti hrepeneti.

Molitev je govorica Božjih otrok. Molimo z namenom, da bi se v naše družine vrnila družinska molitev.

Z MLADIMI JE VEDNO LEPO

Nasmejani Janko. Ko vstopi na prag, že prepeva. Kdo ga ne pozna?! Janko Novak je salezijanski duhovnik, mladosten kot pred tridesetimi leti. Rojen l. 1936 v kmečki družini v Babincih pri Ljutomeru. Po mali maturi je odšel študirat k salezijancem na Reko. Novo mašo je zapel l. 1964, še po latinsko. In potem ga je pot vodila najprej na Reko (vzgojitelj gojencev), pa v Moste v Ljubljano (kaplan), Želimlje (začetki srednje verske šole), Rim (študijsko izpopolnjevanje) in spet za dvajset let nazaj pod Finžgarjevo svobodno sonce v Želimlje (vzgojitelji, učitelji, ekonom, voditelj neštetih duhovnih vaj za fante in povezovalac članov salezijanske družine). Leta 1985 je odšel za župnika na Kodeljevo, potem h Kapeli, kjer je doživel hud srčni infarkt. Zdaj je že drugo leto v Sevnici, kjer pomaga drugima dvema sobratoma. Ob pričakovanju novega tisočletja sanja, da bi Sevnica živela, rasla in cvetela ...

- *Janko, ob nedelji duhovnih poklicev gotovo rad prehodiš pot svojega poklica!*

Nič pretresljivega in izrednega. Bog največkrat kliče tiho in mirno po pravih ljudeh in ob pravem času in v pravem okolju. Bog

me je poklical iz zdravega okolja verne družine. Ob mnogem delu na kmetiji se je pri nas delo ob nedeljah zaustavilo. S starši sem vedno šel k prvi maši ob 6. uri, popoldne k večernicam, ob petkih pa k pobožnosti križevega pota. Ker so bili sorodniki povezani s salezijanci v Veržeju, so me, prav na moj godovni dan, navdušili za šolanje pri salezijancih na Reki.

- *Mnogi mlajši slovenski salezijanci so šli na pot duhovnega poklica tudi zato, ker jih je nagovorilo tvoje veselo služenje, neštete duhovne vaje za fante, ki si jih vodil - zlasti v Želimljem.*

Da, skoraj 20 let. To delo je bilo zelo pestro, zanimivo in polno doživetij. Vedno sem čutil, da je poklic *Božje delo*, ki ga pa mora in more človek odkrivati in spremljati. Bog vedno kliče v svoj vinograd. Tudi don Bosko je bil prepričan, da je odstotek tistih, ki jih Gospod kliče, zelo visok. Vendar potrebuje ta *Božja klicatudi* dobre vrtnarje. Globoko sem izkušal, da je za odločitev in vztrajanje na poti duhovnega poklica *izredno pomembna družina*, ki je odprta za življenje ter zna vzgajati za odpo ved in vrednote. Toda nikoli ne smemo pozabiti na pomen molitve, kar je naročal že Jezus: *Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev!* Pomemben je tudi naš

zgled, tako duhovnikov kot drugih vernikov. Mladi so namreč zelo kritični, znajo opazovati. Seveda pa je treba poklice tudi *iskati*. Mnogokrat je treba mladim naravnost povedati, naj bodo pogumni in velikodušni. *Pridi in poglej!*

- *In danes? Kaj meniš o mladih, o duhovnih poklicih?*

Pred dvema letoma sem tudi sam bil v Postojni na srečanju papeža z mladimi. Kaj vse zmorejo mladi, kaj vse nosijo v sebi! Mladi so prihodnost sveta. Verjamem, da zmorejo mladi tudi danes iz življenja narediti kaj lepega, zase in za svet. *Za vas živim!* je bilo vodilo velikega učitelja in očeta mladih, don Boska. Je pa tudi res, da mladim grozi mnogo nevarnosti: življenje naše družba je obremenjeno s porabništvom in liberalizmom, sola mladim ne pomaga, da bi spoznali in živeli za velike vrednote; mnoge družine so ranjene ... Mladostnik pa potrebuje in pričakuje pomoč.

Glede duhovnih poklicev? Čutimo, da jih je danes manj kot pred 20 leti. Res pa je, da se mladi danes težje in pozneje odločajo za to pot. Celotno krščansko občestvo (družina, župnija, krščanske skupine), ki globoko živi svojo vero, je bilo in bo ostalo *prvo in najmočnejše semenišče*, kjer bodo vzklili in rasli duhovni poklici. Imeli bomo

toliko in takšne duhovne poklice, kolikor in kakršne si bomo z molitvijo in doslednim krščanskim življenjem izprosili od zgoraj.

- *In kaj lahko poleg tega, kar omenjaš, bralci SV še storimo za duhovne poklice?*

Z novim upanjem pojdemo skupaj na delo, prepričani, da je

med vsemi Božjimi deli najbolj Božje delo vzgoja mladih. Razveseljivo je, da na Slovenskem narašča število skupin in molivcev za duhovne poklice. Gotovo je to velik prispevek, ko se vključujemo v prenovo Cerkve na Slovenskem na poti v tretje tisočletje. Naj vam tudi Vestnik pomaga, da boste lažje vključevali svoje moči v poslanstvo Cerkve.

ZA TEBOJ, GOSPOD!

Ob dnevu duhovnih poklicev sta nekaj svojih misli zapisala Stane Baluh, vzgojitelj salezijanskih bogoslovcev, in g. Peter Bogataj, danes spovednik in katehet na Rakovniku.

GOSPOD, TI SI MOJ DELEŽ

Kdaj sem se najbolj zavedel svojega poklica in poslanstva duhovnika? Lahko rečem, da ob srečanju z umirajočimi na župniji, ko sem na poseben način zaslutil bližino Jezusove navzočnosti. Ne bom pozabil stare ženiče, ki je ob koncu bolniškega maziljenja dejala: *Tako sem srečna, da bi najraje kar sedaj umrla.* Po tednu dni jo je Bog zares poklical k sebi. Ali pa starega moža, ki je vsako nedeljo ob vsakem vremenu dve uri pešal k sv. maši. Prišel sem k njemu, mu podelil sv. popotnico in pri polni zavesti je po zadnjem blagoslovu mirno zaspal v Gospodu. Bil sem presenečen nad Božjo ljubeznijo, ki je prišla naproti svojemu zvestemu služabniku.

Moje duhovništvo so potrjevale tudi župnijske slovesnosti, zlasti prva obhajila, nove maše in podobni prazniki. Na dan duhovnih poklicev mi je vsako leto prišla voščit starejša žena in mi poklonila sopek. Bil sem ganjen in presenečen. Takšno priznanje je tudi danes za duhovnika še kako po-

membno, saj ga utrjuje v zavesti, da je duhovništvo lepo in tudi danes potrebno.

Včasih se mi je zdelo, da je moj duhovniški križ pretežek. In ko se zazdi, kot da res ni več izhoda, nenadoma pride rešitev. Gospod me ni nikoli razočaral, če sem se zanašal nanj. Mladi, ki hočete za Gospodom, ne izgubite poguma ob prvih težavah, na katere boste naleteli. Gospod, ki vabi na ozko pot, ponuja tudi svoj odrešilni križ kot varno oporo v hoji za njim.

Peter Bogataj

POKLICANOST

Bog kliče takrat, ko se ne zavedam samega sebe in sem pred njim v tihi zbranosti molitve.

Ko govorim o poklicanosti svojega »BITJA«, govorim o Bogu, o nekom, s katerim, čutim osebno povezanost. Je drugačna od tistih, ki ne verujejo vanj. Bog, ki kliče, ni zgolj »TISTO« izmed stvari, ki jih lahko vsak spozna. Bog je v meni in me kliče tja, kamor si veliko ljudi noče niti predstavljati, a jaz sem mu odprt in mu poskušam prisluhniti. V prepoznavanju poklicanosti je molitev tista, ki mi daje možnost spoznanja Boga, ki kliče. Da bi prišel do tega spoznanja, se moram potruditi za »stanje v navzočnosti Boga«. Pomeni ostati brez besed, tih, v molitvi, potem pa narediti tisto, za kar me Bog potrebuje.

Stane Baluh

DOM POMENI ZDRAVJE IN RAZKOŠJE

Mnoge obveznosti, ki jih je Janez Bosko imel v ječah, Cottolengovi bolnišnici, Zavetišču za dekleta, oratoriju za svoje fante in nastajajočih večernih šolah, za katere je moral sestavljati učbenike, vse to je skrhalo njegovo zdravje, da se je znašel na robu

groba. Fantje so zanj molili, se postili, delali zaobljube ... Bila je neka sobota zvečer in - po napovedi zdravnikov - naj bi bila tista noč zadnja v njegovem življenju. Pozno v noč je don Bosko zaspal, in ko se je zbudil, je bil zunaj nevarnosti. Za nekaj mesecev je odšel v rojstni kraj, da bi si doma utrdil zdravje. V tem času sta se izpraznila dve sobi tik ob oratoriju, v Pinardijski hiši, ki ni bila na dobrem glasu. Don Bosko ju je najel za stanovanje zase in za svojo mater. Tu je bil odslej njegov dom, ker jih je tu sprejemalo don Boskovo očetovsko srce. Kakšno razkošje za mlade! »Naš oče se vrača,« poje odpev najbolj priljubljene pesmi, v katerem odmeva veselje fantov ob don Boskovi vrnitvi in njihovem domovanju v Valdoccu.

Nekaj mesecev sem okreval v družini in zde lo se mi je, da se lahko vrnem k svojim ljub ljenim otrokom, od katerih so mnogi vsak dan hodili, da bi me videli, ali so mi pisali in me spodbujali, naj se kmalu vrnem mednje. Toda kje vzeti stanovanje, ko sem bil odslovljen iz Zavetišča? S kakšnimi sredstvi vzdrževati ustanovo, ki je postajala vsak dan dejavnejša in dražja? Od česa bi mogli živeti jaz in osebe, ki sem jih nujno potreboval? ...

»Mati,« sem ji rekel nekega dne, »moral bi iti stanovat v Valdocco, toda zaradi ljudi, ki stanujejo v tisti hiši, ne morem vzeti s seboj drugega človeka kakor vas.«

Razumela je pomen mojih besed in takoj dejala: »Če se ti zdi, da bi bilo to všeč Gospodu, sem pripravljena iti ta trenutek.«

Moja mati je napravila veliko žrtev, ker je v družini, čeprav ni bila premožna, kljub temu bila

gospodarica vsega, ljubljena od vseh in so jo imeli za kraljico malih in odraslih.

Najprej sva pripravila nekaj najpotrebnejših stvari, da so bile s tistimi, ki so bile v Zavetišču, poslane v novo stanovanje. Moja mati je napolnila košaro s perilom in drugimi nepogrešljivimi stvarmi. To je bilo vse najino bogastvo. Iz Becchija sva odšla peš proti Turinu. Napravila sva kratek postanek v Chieriju in zvečer 3. novembra 1846 prispela v Valdocco.

Ob pogledu na sobi, oropani vsega, je mati rekla v šali: »Doma sem imela toliko skrbi z upravljanjem in ukazovanjem; tu sem mnogo mirnejša, ker nimam več s čim upravljati niti komu ukazovati.

Toda kako živeti, kaj jesti, kako plačati najemnine in preskrbovati mnoge dečke, ki so vsak trenutek prosili kruh, obutev, obleke ali srajce, brez katerih niso mogli iti na delo? Od doma so nam poslali malo vina, koruze, fižola, žita in drugega. Da bi poravnal prve izdatke, sem prodal kakšen kos polja in vinograd. Mati si je dala prinesiti poročno obleko, ki jo je bila dotlej skrbno hranila. Nekatere njene obleke so služile za izdelavo mašnih plaščev, iz perila so napravile amikte, prtice, roket, albe in prte. Vsaka stvar je šla skozi roke gospe Marjete Gastaldi (matere poznejšega turinskega nadškofa, op. prev.), ki je od tedaj sodelovala pri potrebah oratorija.

Moja mati je imela še kakšen prstan in majhno zlato verigo, ki jo je takoj prodala, da bi kupila našive in opremo za mašna oblačila. Nekega večera mi je mati, ki je bila vedno dobre volje, smejoč se prepevala: *Gorje svetu, če nas sliši. Tujci smo cerkvene miši.*

Ko so bile kolikor toliko urejene domače zadeve, sem vzel v najem tretjo sobo, ki je bila namenjena za zakristijo. Ker nismo mogli imeti prostorov za poučevanje, smo morali nekaj časa za to uporabljati kuhinjo ali mojo sobo, toda gojenci so - cvet navihancev - vse pokvarili ali vse razmetali.

Nekatere razrede smo začeli poučevati v zakristiji, koru in nekaterih delih cerkve; a glasovi, petje, odhajanje in prihajanje enih je motilo, kar so hoteli delati drugi. Nekaj mesecev pozneje smo dobili v najem dve drugi sobi in bolje uredili večerne razrede. Kakor je bilo rečeno zgoraj, so naše šole v letu 1846/47 dosegle najboljše uspehe. V povprečju so imele vsak večer tristo gojencev. Poleg študijskega dela je naše razrede razgibavalo gregorijansko petje in vokalna glasba, ki smo jo vedno gojili.

Pripravil ASS

Papež mladim

Dragi mladi prijatelji!
Pozdravljam vas z besedami
apostola Pavla,
»ker vas nosim v srcu« (Flp 1, 7).
Da, kakor sem vam obljubil
na nepozabnem srečanju
ob dnevu mladih v Parizu,
papež misli na vas
in vas ima rad.
Vsak dan vas dosega z mislijo,
ki je polna naklonjenosti,
in vas spremlja
s svojo molitvijo;
zaupa v vas
in računa na vas,
na vaš krščanski trud
ter vaše sodelovanje
pri širjenju
evangeljskega sporočila.

papež Janez Pavel II.
 mladim na letošnjo cvetno nedeljo
 ob 13. svetovnem dnevu mladih

LJUBEZEN naj bo poklic vsakega

Jezus je želel, da bi vsi ljudje, še posebej kristjani, iz polnjevali njegovo zapoved: »Kakor sem jaz vas ljubil, tako tudi vi ljubite drug drugega!«

Da, popolnost krščanskega življenja je ljubezen. Vse božje kreposti: vera, upanje in ljubezen, so temelj kristjanovega delovanja. Največja izmed vseh pa je ljubezen. Mnogokrat pozabimo, da so največja dela dela ljubezni. Človek je velik samo toliko, kolikor je velika ljubezen njegovega srca. Le če jo razdajamo, z njo tudi pridobivamo - ne le pri bližnjem, marveč tudi pri Bogu.

Dandanes svojo ljubezen posvečamo predvsem materialnim dobrinam, z eno besedo - bogastvu. Želimo, da bi v njem našli srečo in zadovoljstvo, a nas velikokrat razočara. Pozabljam, da so to minljive stvari, in se včasih celo obnašamo, kot da so pomembnejše od duhovnih vrednot. Toda te stvari so mrtve, nimajo srca, ne morejo se zahvaliti, in kar je najhuje - ne morejo vrniti ljubezni. Le za kratek čas lahko potešijo našo željo po moči in bogastvu.

Marsikdaj pričakujemo za kako dobro delo, ki smo ga opravili, zahvalo. Toda ljubezen je darovanje ali dajanje, ki ne zahteva povračila. Taka je prava ljubezen in prava se najbolj razodeva v ljubezni do sovražnikov. Če premoremo tako ljubezen, smo zares Kristusovi učenci.

Neki fant iz naše vasi mi je med pogovorom dejal: »Vsakemu želim dobro, in če mi stori

kaj slabega, mu tudi odpustim. Če pa me prizadene kdo od najbližjih, pa mu ne morem odpustiti.«

Na moje vprašanje »Zakaj?«, je odgovoril: »Bolj ko jih ljubim, bolj me boli in bolečina je zmeraj močnejša od volje, da

bi jim odpustil. »Moj nasvet se je takole glasil: »Sestra ljubezni je odpuščanje, in če bomo mi odpustili bližnjim, bo tudi nebeški Oče odpustil nam. Z odpuščanjem utrjujemo ljubezen.«

Ljubezen je edina, ki bo ostala za vse čase, zato ima največjo vrednost. Zato tisti, ki zmorejo dela ljubezni, živijo v Kristusu.

Da bomo lažje živeli po njegovi zapovedi, naj nas vodi tale misel: »Ljubezen smo zastonj prejeli, zastonj jo tudi dajajmo!«

Jožica Lutar

Zavetje v Njegovih rokah

Ne da se povedati z besedo, ne s svinčnikom na papir. S pogledom lahko sežeš globlje, a vseeno je nekaj skrito in zakopano v dno duše. Ne da se opisovati, preprosto moraš kar sam doživeti in občutiti Njegovo bližino. In ko vidiš, kako potihoma in ponižno osvaja srce, te gane in spreleti te misel, da bi tudi sam bil tak. A do take stopnje miline in ljubezni človek ne more priti, lahko le upa in čaka, kdaj ga bo doletela taka sreča, da bo lahko samo za trenutek posegel po popolnosti, ki se imenuje Jezus. Da bi se znašel v prostoru, kjer ne vlada jok in ne žalost, ne čas. Preprosto moraš odpreti srce in začutiti, kako njegova dlan gladi in zdravi rane, kako njegov smisel znova ustvarja nov pomen življenja. Ko se ti zdi, da trpljenje dobi novo luč in vidiš, da boš le z njim (trpljenjem) lahko enak neskončni ljubezni Jezusa, je to tak blagoslov, da se ga po eni strani skoraj bojiš sprejeti. A zaupanje v njega premaga tudi to oviro na poti do sreče.

In ko se spominjam, kako sem sedela pred Najsvetejšim, ne vem več, kaj bi rekla. Počutila sem se neskončno majhno pred njegovo velikostjo, a vseeno je bilo prelepo, ko mi je v mislih vedno znova in znova rasla vera, da sem kljub svoji majhnosti, nevednosti in grešnosti njegova majhna deklica, ki išče zavetje v njegovih rokah in on mi vse to daje.

ti si gospodov

Ti si Gospodov nasmeh

Smejati se, zaplesati v svetišču svojega srca, biti sonce in njegov nasmeh. Ne želiš si, da bi bival brez njegove navzočnosti. Smejati se, upati in ljubiti, pomembno je biti in ljubiti, samo biti, samo ljubiti.

Ti si Gospodov nasmeh,
ti si njegova luč,
ti svetiš v temi
in drugim kažeš pot.

Nasmehnil sem se in svet se je začel vrteti, začel se je spreminjati. Vedno znova se spreminja in mi govori, da se brez njegove navzočnosti ne bi znal nasmehniti, ne samo to, ne bi znal upati in ljubiti - pozabil bi na bistvo, pozabil bi na dejstvo, ki mi govori:

Ti si Gospodov nasmeh,
ti si njegova luč,
ti svetiš v temi
in drugim kažeš pot.

Maja Rupnik

Utrinek s Pohorja

V zelo lepem spominu imam postne duhovne vaje na Pohorju, saj sem spoznala kar nekaj stvari o sebi in o drugih. Hvala vsem, ki so mi pomagali do spoznanja, da je včasih bolje, če si drugačen.

Nataša N.

Tiha sled in glas

Ko slišim šumenje tvojih besed,
vem, da govoriš, a ne slišim.
V svoji globočini čutim tvojo sled,
kot da bi jo zarisal z ostrino noža.
Boleča je včasih ta sled, krvavi,
in želim si, da je ni.
Včasih iz sledi priteče čista voda,
bolj čista kot ... studenčnica.
Takrat je tako čudovita, moj Bog,
in zaželim si, da je nikoli ne izgubim,
da je ne zabriše ne človek, ne čas in ne ti.
O Jezus, govori bolj naglas!

Darja Plavčak

Rad bi ...

Gospod, ti me prosiš pomoči?!
Tako tiha je ta tvoja prošnja
in tako zahtevna!
A vendar,
rad bi ti sledil, Gospod,
pa ne vem kako.
Rad bi hodil za teboj,
pa ne najdem poti.
Rad bi bil tvoj nasmeh,
a kaj, ko sem tako šibak.
Vodi me, Gospod.
Iz vsega srca te prosim,
napolni mojo mlado dušo
s svojo ljubeznijo,
da jo bom lahko razdajal tistim,
ki so te najbolj potrebni.
Prosim te, Gospod,
saj veš - ne zmorem sam,
bodi mi svetilka na poti k cilju.
Hvala, ker me ljubiš!

Damjan Kocuvan

Premagal je človeka in njegovo ošabnost, se po solzah trpljenja povzpел do meje, kjer ljudje nimajo več besede, ne vladanja. In to samo zato, da lahko zdaj in vedno ljubi nas male in nebogljenе otroke. Da nas podpira in spodbuja na naši poti, čeprav smo ga mi zatajili, ko je on hodil z našimi križi na Kalvarijo.

Zato sem na teh duhovnih vajah sklenila, da bom poskušala vedno biti Gospodov nasmeh, da mu bom s svojimi močmi poskušala brisati krvavi pot. Če smo ga že prvič zatajili, poskušajmo biti zdaj dobri z njim in ga ne kamenjajmo v oboleli obraz.

Potrudimo se gledati v naših bratih in sestrah našega neskončnega prijatelja Jezusa in jim s srcem odpuščajmo, tako kot nam on odpušča naše storjeno zlo. Varujmo svoj plamen v naših srcih, ki ga nam je zanetil naš Oče. Nosimo vedno znova in znova našo svečko pred njega, da nam bo prilival Božjega olja.

Dragi prijatelji, ki sem vas srečala na teh vajah, povem vam, da sem spoznala, da nam naš dobri Bog priliva toliko tega olja, da bi bila brez tega vikenda, preživetega z vami, prikrajšana za toliko lepega, Božjega in ljubeznivega časa.

Še enkrat, iskrena vam hvala, ki ste mi pomagali spoznavati njega, ki sem ga končno spoznala tudi v vas. Rada vas imam!

Špela D.

Jezusov objokani obraz

Na duhovnih vajah se mi že od nekdaj zdi nekaj posebnega prav spokorno bogoslužje. Takrat se vse umiri, množica mladih začne razmišljati o sebi in plameni sveč pričajo o pomembnosti trenutka.

Tako je bilo tudi letos na postnih duhovnih vajah na Mirenskem Gradu.

Spokorno bogoslužje se je začelo. Na platnu se je prikazala slika Jezusa. Po njegovem licu so polzele solze. Ta pogled me je pretresel. Pričakovala sem vse prej kot jokajočega Jezusa. Sledili so še drugi diapozitivi in razmišljanje ob vsaki postaji križevega pota. Vse pa je povezovala pesem *Poglejte kakšno ljubezen nam je izkazal dobri Bog ...* Pomislila sem, da tudi vse postaje mojega življenja povezuje Božja ljubezen in se nato prepustila prijetnim občutkom, ki jih je vzbujala ta misel.

Čez nekaj časa sem na hodniku čakala na spoved. Poskušala sem se zbrati, urediti svoje misli, pa ni šlo. Malo sem se ozrla naokrog in pogled se mi je ustavil na fantu, ki je bil ravnokar pri spovedi. Njegove oči so bile rdeče in po licu so mu tekale solze. Pogledala sem vstran, a podoba mi je bila še vedno pred očmi. Ta prizor sem nocoj že neke videla; tako znan mi je. Seveda! Jokajoči Jezus! Kako neverjetno sta si podobna! Pa saj to je vendar on, Jezus, ki sedaj joka v tem mladem človeku! Jokajoči Jezus, ki me je tako pretresel, je med nami in ravnokar sedi nedaleč vstran od mene.

Na vrsti sem bila za spoved. Duhovnik me je sproščeno nagovoril: *Si tudi ti Gospodov nasmeh?* »Ja, seveda,« je kar bruhnilo iz mene. »No, pa ne čisto vedno«, sem nadaljevala in začela pripovedovati o svojih slabostih, stranpoteh, pa tudi željah, strahovih ..., o vsem, kar se je nakopičilo v meni že tja od Božiča.

Sledila je sveta maša, ki smo jo začeli s prošnjami. Zaslišim: *Gospod, jaz pa te prosim za tistega ali tisto med nami, ki v tem trenutku zelo trpi.* Spet se spomnim objokanega fanta in pohitim v svojih mislih: »Gospod, veš, on je tisti! Njemu moraš pomagati! Pa saj ga poznaš. Saj si vendar malo prej jokal z njegovimi solzami.«

Maša se nadaljuje, jaz pa z vsem svojim malim, slabotnim življenjem, ki ga takrat premorem, molim: »Gospod! Ne oziraj se sedaj name. Jaz sem v redu. Dobro mi je. Pomagaj drugim, predvsem temu mlademu fantu in vsem mladim, da bodo zmogli biti tvoji nasmeh.«

D.D.

Utrinek z Bleda

Duhovne vaje so mi ostale v zelo lepem spominu. K temu so veliko pripomogli voditelji, ki so nas usmerjali. Z njimi smo ustvarili in doživeli veliko novega in lepega. Na teh duhovnih vajah sem se umirila in se duhovno obogatila. Vsakemu človeku, ki ga srečam, pa čeprav mi ni ljub, potihoma rečem: »Ti si Gospodov nasmeh!« in se mu nasmehnem. Vendar so še izjeme, pri katerih tega ne morem. Z vsakim poskušam biti prijazna, vendarle me še zanese in prekomerno povišam glas. Zelo sem se navdušila nad duhovnimi vajami. Upam, da se bomo ponovno videli na Uskovnici.

Ana Š.

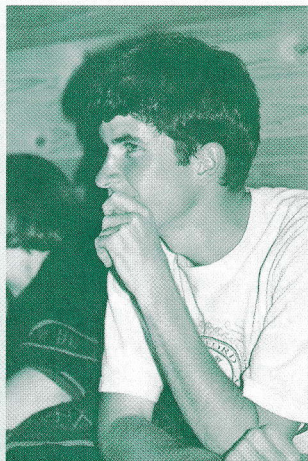
ČLOVEK OBRAČA, BOG PA OBRNE

Starši so imeli s svojima otrokoma Juretom in Špelo velike načrte. Oče je bil ugleden inženir, mama farmacevtka. Normalno, da sta hotela tudi otrokoma dati možnosti za vsestransko izobrazbo. Otroka sta bila polno zasedena. Starša sta cvetela ob pogledu na odlične uspehe v šoli in drugih dejavnostih. Imeli so se za krščansko družino, čeprav bi po verskem udejstvovanju sodeč, težko rekli. Preprosto ni bilo časa. Starša sta le toliko poskrbela, da sta bila pri prvem sv. obhajilu. Kaj več ne. "Naj se pa sama odločita kdaj pozneje!" sta menila. "Najprej ju morava spraviti do kruha," sta ponavljala. V cerkev so šli za velike praznike: Božič in Veliko noč.

Šolsko leto se je bližalo h koncu. Jure se je moral posloviti od osemletke. Imel je same odlične ocene. "Najbolje bo, da greš v gimnazijo. Tako imaš več možnosti, da se odločiš za pravi poklic," sta mu prigovarjala starša. Tudi Jure je mislil tako.

Tudi gimnazijo je delal z levo roko. Marsikaj iz osemletke je opustil. Precej se je ukvarjal z računalništvom. To mu je vzelo kar nekaj časa. Mama je bila včasih kar slabe volje in je potožila možu: "Bojim se, da se bo odločil za računalništvo. Škoda bi ga bilo, da bi gnijal za tem ekranom!" "Meni pa je vseeno. Če bo vrhunski, se bo že našlo delo zanj," je bil mož bolj trezen v razmišljanju. "Saj res! Samo, da se ne bo odločil za kaj takega, kar nima prihodnosti!" je bila mama potolažena.

Nekega dne je prišel Jure k staršema, rekoč: "Jaz še nisem bil pri birmi!" "Oh, kaj pa ti je zdaj še tega treba. Boš že kdaj pozneje!" se je mama skorajda prestrašila. "Pa naj naredi," je komentiral oče. "Škoditi mu ne more. Samo, da bo da bo dobro opravil maturo." Jure se je zelo zavzeto pripravljal na birmo. Bil je v skupini mladih pripravnikov. "Kolikokrat pa imate ta verouk?" je bila mama radovedna. "Dvakrat na teden po dve šolski uri!" je Jure mirno odgovarjal. "Pa se ti splača tratiti čas?" "Saj ni tratenje. Je kar v redu. Brez skrbi! Celo super je!" Jure je šel k birmi skupaj z drugimi pripravniki iz skupine. Udeležila sta se tudi

Star pregovor pravi: "Človek obrača, Bog obrne!" In še drug, ki pravi: "Zarečenega kruha se največ poje!" Nekako tako bi lahko rekli tudi za spodnji primer.

starša in sestrice. Čudili so se, da je bilo toliko mladih fantov in deklet. "Zdaj boš moral pa še v cerkev hoditi!" ga je dražil oče. "Saj tudi bom!" je odvrnil. In res, od birme naprej je redno zahajal k nedeljski maši.

"Tole mi vse skupaj malo smrdi. Le kaj so delali z njim?" je zaskrbljeno komentiral oče. "Tudi nekam shujšal je!" je še dodal.

Bližala se je matura. Ker sta bila oče in mati vedno bolj radovedna, za kaj se bo odločil, je nekega dne odvrnil: "Na strojno fakulteto bom šel!" "Ni slabo!" je prikimal oče. "Tam boš imel prihodnost!" Oddahnila sta se.

Prišla je jesen. Mesec oktober. Nekega večera, ko so tako kramljali, je Jure dejal: "Premislil sem se. Ne bom šel na strojno. Grem na teološko!" "Kaaaj? A prav slišim? Na teološko?" je oče komaj ponovil za njim. "Na teološko grem. Za duhovnika grem!" "Se ti je utrgalo? Za božjo voljo, kaj pa misliš?" je začel oče besneti. Mama je butnila v jok, sestrice se je umaknila v sobo. Kakor, da je bil pravkar hud potres. Oče se je sesedel, nekaj bentil, potem pa zatulil: "Zgini od hiše! Samo vedi, da od mene ne dobiš niti ficka. Za koga pa misliš, da sva z mamo garala in trepetala? Se mi je zdelo, da te bo kdo zmešal!" "Točno tako. Bog me je zmešal. Še preden sem se odločil za birmo, sem tako jasno čutil glas, da se mu nisem mogel upirati. Ne mislim vama zdaj razlagati svoje zgodbe, ker me ne bosta poslušala. Ko bi vedela, koliko časa sem se mu upiral! Ni šlo. Ne gre. Moram iti. Moram najti mir. Premočan je ta klic. Lahko me zavržeta. Jaz vaju bom še vedno imel rad. Razumem vaju. Žal mi je. Razumita me še vidva." "Kaj bodo pa ljudje rekli?" "Kar hočejo!" Hudo je bilo. Počasi so se doma navadili in se sprijaznili z dejstvom. Sledil je svojemu klicu. Postal je dober duhovnik. Medtem so se spremenili tudi starši.

Kogar Bog kliče, se mu težko upre, čeprav nikogar ne sili. Samo kliče. Žal mnogi nočejo slišati ... Rajši preslišijo, kakor da bi odgovorili z dečkom Samuelom: "Govori, Gospod, tvoj hlapec poslušal!"

Ciril Slapšak

**Zdaj pa ostanejo
vera, upanje, ljubezen,
to troje,
največja med njimi
pa je ljubezen! 1 Kor 13, 13**

To je njuno vodilo na skupni življenjski poti, ki sta jo pred Bogom potrdila in začela oktobra leta 1996. Martina je stara 21 let in je študentka tretjega letnika Pedagoške fakultete, Matej pa bo letošnji dopolnil trideseto leto in je zaposlen v podjetju Domel. Izhajata iz tradicionalno vernih družin iz župnije Železniki.

- *Dogaja se, da fantje in dekleta sploh ne opazijo drug drugega v svojem domačem okolju, vidva pa se poznata menda že od otroštva?*

Najino spoznavanje se je začelo v krogu cerkvenega pevskega zbora. Matej je pri njem sodeloval že kar nekaj časa, jaz pa sem se mu pridružila, ko sem končala osnovno šolo. Kmalu sva opazila drug drugega, saj se zbor ni srečeval samo na vajah, ampak smo večkrat šli tudi na izlete, romanja in duhovne vaje. Zdi se mi, da se je začelo tako samodejno, vse več sva se pogovarjala, gledala in občudovala. Počasi

NAJVEČJA JE LJUBEZEN

sva spoznavala, da naju je Bog namenil enega drugemu.

Po treh letih najine »hoje« sva se vključila v župnijsko predzakonsko skupino, kjer sva se v družbi prijateljev in duhovnika pripravljala za sveti zakon in se utrjevala v krščanskih vrednotah. V letu 1996, torej po petih letih najinega spoznavanja, sva začela razmišljati, da bi se poročila. Ta korak se nama je zdel kljub raznim oviram mogoč. Glavni oviri na tej poti pa sta bili: predvsem moj študij, saj sem bila šele v prvem letniku na fakulteti, in vprašanje stanovanja.

Čutila sva, da sva za skupaj in da naju Bog podpira v tej smeri. Morava pa priznati, da nama je vlil poguma tudi papežev obisk, in to predvsem s svojimi znamenitimi besedami: *Korajža velja!*

- *Za poroko sta se odločila dokaj mlada. Kako so se odzvali starši, okolica?*

Ko sva svojim staršem povedala, da se nameravava poročiti, so Matejevi starši sprejeli novico s presenečenjem, vendar hkrati z odobravanjem, saj so vedeli, da bi do tega prejkoslej prišlo. Moji starši pa se do te najine življenjske odločitve kar nekaj časa niso mogli sprijazniti, češ, zakaj tako zgodaj. Ko pa so uvideli, da misliva povsem resno, so se tudi oni sprijaznili s to odločitvijo. Dali so nama tudi zgornji del stanovanjske hiše. In tako sva ob pomoči Matejevih staršev in bratov počasi pričela urejati svoje gnezdece.

- *Kaj vaju je doslej v zakonu najbolj zaznamovalo?*

Ko se sedaj ozirava nazaj na to poldrugo leto zakona, vidiva,

dva sva se prav odločila. Najina ljubezen se, lahko rečeva, samo še utrjuje. Pa čeprav je včasih tudi naporno ali pa pride do kakega nesoglasja, skušava s pogovorom med seboj vse nesporazume zgladiti. Imava tudi svoje pravilo, da nikoli ne zaspiva jezna drug na drugega.

Zazdaj nama še ni dano, da bi bil najin zakon obogaten z otroškim smehom in jokom, vendar se oba tega trenutka zelo veseliva.

Najtežje je takrat, kadar se bolj malo vidiva. Veliko je takih dni, ko se vidiva samo zgodaj zjutraj in zvečer. Kar težko je namreč uskladiti vse stvari, s katerimi se ukvarjava. Precej dejavna sva tudi v domači župniji. Oba pojeva v zboru, sva člana župnijskega pastoralnega sveta in enkrat mesečno se dobimo prijatelji v zakonski skupini. Jaz hodim še v glasbeno šolo in vodim mlajši mladinski cerkveni pevski zbor. V domačem kraju pa imamo tudi gledališko skupino, katere člana sva tudi midva.

Ko sva urejala stanovanje, nama je zmanjkalo denarja za televizor. Sedaj pa vidiva, da če hočeva imeti še kaj časa drug za drugega, je sploh ne bi mogla gledati. Sicer pa se tudi brez nje da preživeti.

Zavedava se, da je ljubezen vedno tisto prvo, s čimer moramo rasti in jo gojiti. Pregovor pravi nekako takole: *Če je Bog na prvem mestu, je vse na pravem mestu.* Nama to večkrat ne uspe, zato se vam priporočava v molitev. Vsem bralkam in bralcem Salezijanskega vestnika lep pozdrav.

Zakonca Šubic iz Železnikov

MAŠNA ZVEZA

Sklad svetišča Marije Pomočnice - Ara za večnost

Na don Boskovo pobudo

Nekatere cerkve so nastale na kraju čudežnega dogodka, prikazovanja ali po Božjem naročilu. Razlog za postavitve turinskega svetišča Marije Pomočnice pa je bila don Boskova vera in zaupanje v Marijino vlogo v življenju Cerkve ter živa izkušnja o njenem sredništvu v življenju njegovih fantov. Po don Boskovo je bila vsaka v cerkev vgrajena opeka znamenje Marijine dobrote, vsaka v srca ljudi položena milost pa izraz njene mogočne priprošnje in pomoči.

Janez Bosko je septembra 1864 ob zidavi svetišča Marije Pomočnice napisal svojim dobrotnikom okrožnico, v kateri med drugim pravi, da bo Marija vsakomur, ki daruje za gradnjo njene *materialne hiše*, zagotovila *lepo mesto v nebesih*. Markizu Fassatiju med drugim piše, da *bo ta cerkev zanj in za vso družino najboljše zagotovilo (varna ara) učinkovitega varstva Marije Pomočnice. Močno ji zaupajte!* Salezijancem je vztrajno ponavljal: *Zaupajte v Marijo in boste izkusili, kaj so čudeži!*

Ob gradnji rakovniškega svetišča

Prav to je bil razlog gradnje cerkve Marije Pomočnice na Rakovniku. 8. decembra 1902, dobro leto po prihodu salezijancev v Slovenijo, je bila že ustanovljena *Družba za zgradbo svetišča v čast Mariji Pomočnici kristjanov na Rakovniku v Ljubljani*. Član Družbe je postal vsak, ki je prispeval vsaj skromen dar za svetišče. V zahvalo so bili dobrotniki

vključeni v molitve in dobra dela salezijancev in gojencev po vseh zavodih, zanje so darovali po eno sveto mašo na mesec, vsako soboto pa so bili vključeni v molitveni spomin pri sv. maši v baziliki Marije Pomočnice v Turinu. Od takrat torej obstaja tako imenovana MAŠNA ZVEZA.

Rakovniški kip Marije Pomočnice je bil blagoslovljen leta 1903, temeljni kamen nove cerkve pa naslednje leto. Zaradi težkih gospodarskih razmer in zaradi vojne je gradnja potekala več kot dvajset let. Nova cerkev je bila posvečena na praznik Marijinega rojstva leta 1924. Zahvalne podoče (srca) za velikim oltarjem so izraz številnih zahval za neštete milosti, ki so jih prejeli goreči častilci rakovniške Marije Pomočnice. Zapisi v romarski knjigi, številna pisma in pričevanja potrjujejo isto.

Še vedno živo združenje

MAŠNA ZVEZA je torej duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku. **Vsako soboto ob 7. uri darujemo po njihovem namenu sv. mašo**, člani pa so deležni tudi drugih molitev in dobrih del, ki jih namenjamo drug za drugega. Kakor so duhovne potrebe dobrotnikov različne, tako nameni te maše raznovrstni in sadovi brezmejni.

V MAŠNO ZVEZO **se lahko vpiše vsak**, ki nameni dar za cerkev Marije Pomočnice (vsaj v višini daru za sv. mašo), sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Dar

je lahko enkrat ali ga občasno obnavljate. S smrtjo članstvo v mašni zvezi ne preneha, še več, vanjo je mogoče vključiti tudi pokojne, saj sadove svetih maš še posebej namenjamo prav njim. Marsikomu je članstvo v MAŠNI ZVEZI najzanesljivejša podpora pri očiščenju na poti v Očetovo hišo. Zato je nekdo to zvezo označil kot duhovno rentno zavarovanje za čas v vica, ko si sam ne bo mogel pomagati.

Ob vpisu vsak član dobi *vpisno izkaznico*, lahko pa je vpis tudi anonimni (za katere bo evidenčno vodil Bog). Sredstva, ki jih od letošnjega leta namenjate za MAŠNO ZVEZO, bodo uporabljena za dokončanje notranje ureditve cerkve Marije Pomočnice.

Namesto sklepa pa misel iz molitve sv. Bernarda:

Spomni se, Marija, da še ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je tvoje pomoči prosil in se v svoji prošnji k tebi zatekel!

Tone Lipar
ravnatelj salezijanske
skupnosti na Rakovniku

MAŠNA ZVEZA,
Rakovniška 6, p.p.
2404, 1001 Ljubljana

AFRIKA - BURUNDI

INVALID PRESEGA GROB

Po prometni nesreči, ki sem jo doživel in preživel junija '95, se je moje življenje čisto spremenilo. Okrevanje se je zavleklo v nedogled. Marsikaj sem preстал in doživljal skrivnost trpljenja. Čutim, da to človeka poglobi in obogati. Vse drugače zdaj pogledam na križ, na trpečega Jezusa. Bolj sva si blizu. Eno samo željo sem imel: nazaj med svoje črne preskušane brate. Bratje in sobratje ste me zadrževali, češ: »Kaj boš tam, saj delati ne boš mogel in vojna je! Kako boš bežal? Epidemije in pomanjkanje!« Vse to naj bo, a jaz sem se pa le pred dobrim letom postavil v svoj Rukago pred svoje prijatelje. Veselo presenečenje za vse: »Glej, glej, ima nas rad, prišel je, čeprav z berglami.« In so hoteli praviti pogovor, ki spada zraven: Ikimuga gisumba imva (invalid presega grob). Ni prav velika tolažba, a se le nasmejem.

Dela pa ne zmanjka niti zame: maše, spovedi, nauki, pogovori - bolj poslušanje njihovih težav, skr-

bi, strahu, o umrlih v bolezni in padlih v bojih. Veliko civilov je pobitih v maščevanju. Veliko otrokom smo omogočili šolanje z vašo obleko in denarjem. Bog vam povrni!

Cel post imamo duhovne obnove. 51 vasi pride na vrsto, tudi šolarji. V Burundiju slavimo letos stoletnico krščanstva. Veliko molimo za mir, ki ga zelo pogrešamo. Imamo v župniji veliko katoških gibanj. Molijo in tudi delajo: pomagajo revnim. Opoldne je v cerkvi kot v čebelnjaku, kar šumi. Otroški glasovi zuborijo kot potoček. Mnogi šolarji izkoristijo odmor in pridejo molit po skupinicah rožni venec v veliko cerkev.

Ko bi jih slišali vsak dan klicati k nebeškemu Očetu, bi tudi vi rekli, da jih Bog mora uslišati.

Prosim za molitev tudi vas doma, naj Sveti Duh - gospodar src, ozdravi sprta in krvaveča burundijska srca in jim podari ljubezen in mir.

Po štiriletnih pripravih bomo spet krstili za Veliko noč nekaj čez tristo katehumenov (poganov). Poleti bo prvo sveto obhajilo in birma. Gospod Danilo se je vrnil z dopusta ravno pred božičem. Z njim je prišel novi misijonar mizar, sobrat Vilko Poljanšek. Lepo dela in se uči domačega jezika. Prinesel je s seboj košček sveže Gorenjske.

Dragi prijatelji, vsem se iz srca zahvaljujem za pisma in pakete, darove in molitve! Vsem želim veselo Veliko noč!

Jože Mlinarič

BELGIJSKI KONGO

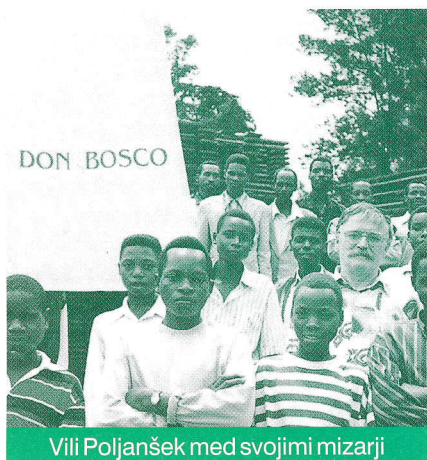
"PHÉNOMÈNE"

Iz pisma dr. Alojzija Slavka Snoja, ki od začetka februarja predava v Lubumbashiju.

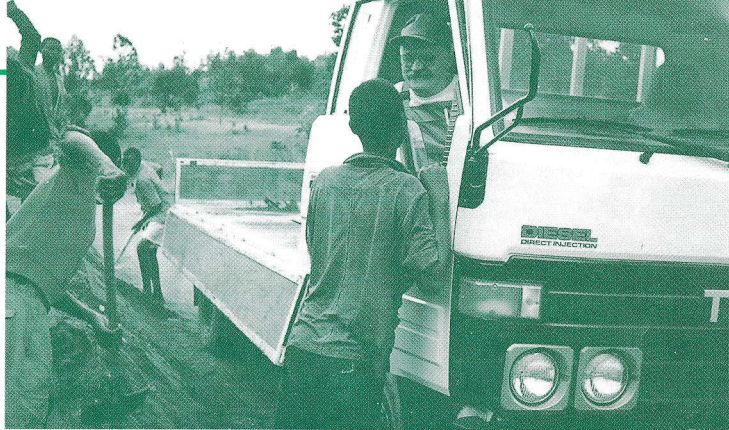
Srednjeafriška salezijanska inšpektorija s sedežem v Lubumbashiju ima 222 sobratov. Na tukajšnjem Teološkem inštitutu je 43 študentov iz 14 v glavnem afriških dežel. Pestro je in vedno dovolj živahno, tudi pri bogoslužju ...

Ko smo tu obhajali god slovenskih apostolov Cirila in Metoda (14. febr.), sem slišal doslej najlepše novice o naših misijonarjih v Burundiju: Jožetu Mlinariču, Gusteku Horvatu in Danilu Lisjaku (Vili Poljanšek jim je priskočil na pomoč pred kratkim). Preveč so skromni in le redko sli-

šimo o njih. S kakšnim občudovanjem in spoštovanjem mi je o njihovem delu pripovedoval naš študent, diakon Sabin, iz njihovega misijona v Rukagu. Bil je učenec prvega razreda osnovne šole, ko je Jože Mlinarič prišel tja. Nekega dne je ta deček ugledal beglega misijonarja, ki je med domačini lovil žogo kot uspešen vratar. Boječe je vprašal svojega strica: »Ali duhovniki tudi igrajo nogomet?« Stric mu je rekel: »Salezijanci tudi!« Sabin mi pravi: »Tisti trenutek sem si rekel: Postal bom salezijanec!« Toda bil je čas, ko zaradi političnih razmer ni mogel v semenišče. Končal je učiteljske 180 km daleč od doma, štiri leta

Vili Poljanšek med svojimi mizarji

je bil učitelj in končno so se mu odprla vrata v zaželeni poklic. Naš Jože ga je vseskozi pisno, nevsiljivo in vztrajno spremljal, kakor zna le on. Sestra Bogdana ga je vabila med sinove sv. Vincencija, domači ravnatelj semenišča ga je silil med škofijsko duhovščino. Sabin pa je ostal zvest svojemu prvotnemu sklepu: »Postal bom salezijanec!« Poleti bo zapel novo mašo v rojstnem kraju na misijonu naših sobratov.

Sabin ve toliko povedati o Gusteku, ki je leta 1994 v Ruandi doživel enega najstrašnejših pokolov v Mushi na misijonu in je bilo na kocki tudi njegovo življenje; Gusteku kot *večnem* ekonomu, varuhu misijonov in voditelju številnih mladinskih skupin. Pa o Danilu, ki so ga med nemiri že proglasili za pogrešanega, Danilu kot velikem graditelju poslopij in cest (neki drug sobrat ga imenuje *phenomene*), ki z misijonskim kamionom poskrbi, da ni jam kakor v Kongu, nadaljuje Sabin. Ko jim med počitnicami pomaga na misijonu, je vedno član njihove skupnosti. Pripoveduje, kako skupaj molijo in kako so zaradi njega spremenili celo dnevni red, kadar je bilo potrebno. Kristjani, ki imajo poleg župnijske cerkve tudi sedem podružnic, na katerih se naši misijonarji vsako nedeljo menjavajo, in vrsto šol, so jih vzeli za svoje. Krajevni oblastniki pa pravijo: »Srečni smo, da jih imamo!« Dragi naši Burundijci: Kako

smo šele srečni mi, ko to slišimo o vas. In ponosni. Čeprav premalo pozorni do vas. In premalo hvaležni Bogu, da nam vas je dal. Tudi domovina bi se morala zganiti ob takih sinovih in hčerah, saj z evangelijem v tretji svet prinašajo nekaj več človečnosti in kulture, s tem pa - edino oni! - v teh krajih delajo tudi za promocijo svoje dežele. Samo po misijonarjih ljudje tod slišijo, da obstaja država Slovenija.

V velikem tednu bom vodil tridnevne duhovne vaje v pripravi na izpoved večnih zaobljub naših osmih mladih afriških sobratov. Ali lahko računamo na vašo duhovno pomoč? Bližajo se velikonočni prazniki. Zame bodo drugačni kot v zadnjih nekaj letih. Vendar - to je čudno - v teh okoliščinah, kjer že za robom ceste domala povsod vidiš nepredstavljivo revščino in stisko, zato skupaj s temi ljudmi tudi bolj doživljaš krhkost prstenosti in hkrati mogočnost odrešenja po veri v vstalega Kristusa. Naj nas prežari z velikonočnim ognjem, da bomo njegovi glasniki celostne osvoboditve človeka in zato glasniki upanja in veselja.

Vesel in topel afriški pozdrav: Wandugu wapenzi, hamujambo!

Alojzij Slavko Snoj

PAPUA NOVA GVINEJA

Franci Kurent se je vrnil v Araimiri

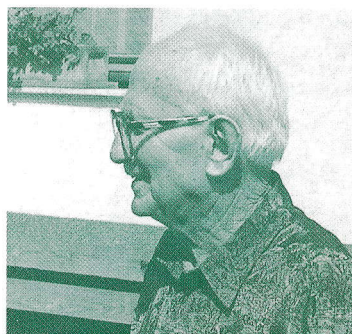
Prisrčno pozdravljeni. Iz vsega srca vam vsem želim vesele velikonočne praznike, polne milosti Gospodovega odrešenja.

Prav na praznik sv. Jožefa sem dobil Vašo letošnjo okrožnico salezijancem po svetu. Hvala vam za vse novice v njej.

Upam, da ste moj faks za božič prejeli. Tu v predmestju glavnega mesta imamo tudi telefon in faks.

Araimiri smo vsaj za letos morali opustiti zaradi pomanjkanja učiteljev in še ni dosti upanja, da bi tam odprli za naslednje leto. Zvonka, ki je bila zadnja tri leta glavni steber te šole, in Američanka Heather sta se vrnila v domovino. Mladih salezijancev na Filipinih pa je vedno manj.

Tu v glavnem mestu gradimo šolo za domače učitelje in za naš naraščaj. Jaz začasno pomagam

pri gradnji in pri vzgoji aspirantov.

Z mojim zdravjem, razen oči in sluha, je zazdaj še vse v redu. Franci Kurent se je po božiču vrnil in je sedaj sam v Araimiriju. Duhovnik gre tja le za nedeljsko mašo.

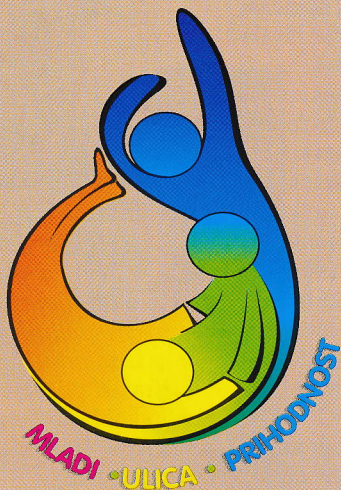
Bratski pozdrav vsem, zlasti gospodu Majcnu, in veselo praznovanje Gospodovega odrešenja. Vaš v don Bosku

Jožko Kramar

Mnogi se danes vprašujejo, v kakšnem svetu odraščajo mladi in kaj jim današnja družba nudi pri tem.

Mnogi tudi ugotavljajo, da so mladi danes v najrazličnejših pomenih prepuščeni samim sebi; da nekdanji tradicionalni vzgojni dejavniki nimajo več časa ali potrpljenja, da bi vzgajali; da je celoten svet prezaposlen z lastnim obstojem, da bi utegnil misliti na vprašanja mladih o smislu (denimo življenja). Mnogi vedo, da je vzgojo potrebno oplemenititi in ji pripisati pomen, ki ji gre; da je nujno vnesti v sistem šolanja »prilike«, kjer se bo mogoče pogovarjati o smislu, izgubljenih in ponovno najdenih vrednotah, o reševanju problemov, o strpnosti, vztrajanju v dobrem, potrpežljivosti, načrtu za življenje; da je potrebno priznati pomen preventive. Prav tako so mnogi, ki si prizadevajo spremeniti obstoječi socialni sistem in mu dodati nove elemente: priznati pomen prostovoljstva za posameznika in širšo skupnost; zagotoviti tudi druge oblike socialne pomoči, take, ki že deluje in jo je potrebno le trajneje omogočiti; da je nujno povezati med seboj različne strukture in uporabnike.

In da je potrebno mladega človeka predvsem – ljubiti.

Veliko, res veliko, se je govorilo na in o sobotni okrogli mizi.

Za novinarje smo pripravili tiskovno konferenco.

Slovenski salezijanci so skupaj z mnogimi animatorji, združenimi v Projektu SKALA (preventivna vzgojna dejavnost za mlade) letošnjega februarja organizirali dvodnevni mednarodni seminar o mladinskem uličnem delu. Udeležili so se ga mnogi strokovnjaki socialnih in družbenih smeri ter študentje, ki se bodo s problematiko mladih srečevali pri poklicnem delu. Na strani predavateljev

rihodnost

V petek popoldne smo v štirih skupinah poslušali predavanja.

Preden je Guy poletel nazaj v Francijo, smo ga peljali na Bled.

pa so prispevali veliko izkušenj in teoretičnega znanja tuji in domači strokovnjaki s področja uličnega dela in dela z odrasčajočimi, med katerimi so tudi taki, ki doživljajo stisko in nelagodje.

Nemogoče je posredovati utrip teh dni in vso zakladnico podanih izkušenj; zato na tem mestu ob tej priložnosti navajamo nekaj misli posameznih predavateljev in nekaj oslikanih trenutkov.

GUY GILBERT

francoski duhovnik in vzgojitelj mladih. Svoje življenje je posvetil mladim v hudi stiski. Da bi se jim v duhu približal, je moral v dejanjih delno sprejeti njihov zakon - zakon ulice.

Ne ubijam, ne kradem, ne posiljujem kot oni, toda kdaj pa kdaj moram uporabiti njihova pravila, če hočem ohraniti svoj položaj med njimi. Ulica je postala njegova nova in resničnejša Cerkev. **Na ulici sem spoznal neverjetno in čudovito človeško družbo. To so ljudje, mladi z ulice. Solidarni v svojem trpljenju in izobčenosti so mi pokazali nesluteno vrednoto solidarnosti, medsebojne pomoči. Drug drugemu pomagajo, so zelo vzdržljivi in imajo izredno, a neizrabljeno ustvarjalno moč. Imajo lastno kulturo in jezik, izostren občutek za drugega, bister in prodoren pogled, kar jim v zapletenem položaju pomaga, da najdejo odgovore, ki jim bodo nekoč pomagali najti pravo pot.***

Njegova ljubezen do Cerkve in Boga je neizmerna, predana in večna. **Brez Cerkve ne bi mogel delati tega, kar delam, v tolikšni lepoti,** je večkrat ponovil v slovenskem jeziku udeležencem seminarja na Teološki fakulteti v Ljubljani. Njegov pogled, njegova osebnost in njegove roke med mašno daritvijo živo pričajo, da resnično živi **osvobajajoče, preroško in solidarno krščanstvo.** In k temu trojemu poziva in vabi tudi nas. Ne z besedami. Tudi ne z dejanji. Temveč s celotnim svojim bivanjem.

* Tako pravi Guy Gilbert v svoji knjigi "Alba in kavbojski škornji", ki je izšla letos pri celjski Mohorjevi družbi.

VINKO POTOČNIK

duhovnik, predstojnik Mariborske enote Teološke fakultete:

Vedno številnejši mladi svoj življenjski prostor rešujejo pod okriljem ulice. Vendar ulica po definiciji ne more postati in biti življenjski prostor, dom(ovina), temveč ostaja le azil.

Vendar ulica ni slepa ulica tedaj, če je v komunikaciji s širšim družbenim prostorom. Le ulica z zaledjem družine in drugih sklopov življenja je lahko kraj igre, srečevanja, prostosti, svobode. Sama zase pa ostaja slepa ulica, lažna in zavajajoča utopija, fatamorgana.

Najnovejša raziskava slovenske mladine v devetdesetih letih kaže, da je za mlade v devetdesetih letih najpomembnejše resnično prijateljstvo, sledijo pa varnost njihove družine in mir v svetu. Stvari, ki smo jih bili navajeni tradicionalno pripisovati mladim, pa so uvrščene na koncu vrednostne lestvice: vznemirljivo življenje, kreativnost, izvirnost, fantazija.

CHRISTIAN GOSTEČNIK

duhovnik frančiškan, asistent na Teološki fakulteti, psihoterapevt:

Ulica lahko postane mladostniku nova družina; na ulici si bo ustvaril podobne odnose, s podobnimi vedenjskimi, čutenjskimi in miselnimi vzorci, kot jih je bil vajen v domači družini. Na ulici bo aktiviral in skušal razrešiti starševska depresivna čustva tako, da bo užival alkohol in mamila; na ulici bo odigral starševska neobvladljiva agresivna občutja, s tem, da bo zabredel v mladostniški kriminal; ali pa bo na ulici ponovno postal žrtev agresije, posilstva in razvratništva, ker bo tudi na ulici postal prilagodljiva tarča za nerazrešene konflikte drugih mladostnikov.

JOŽE BAJZEK

salezijanec duhovnik, predavatelj na Salezijanski papeški Univerzi v Rimu:

Danes je vedno bolj v ospredju preventiva. Preventiva ne pomeni, da bo izginil kriminal, bolezen, smrt; toda to je edini način, ki nam daje upanje, da se bo število teh pojavov v prihodnosti zmanjšalo. Preventiva pomeni tudi in predvsem zaščito za kvalitetnejše življenje, ki rešuje človeka iz stiske. Preventivno delovanje je usmerjeno v izboljšanje razmer med posameznikom in okoljem, v ka-

terem živi, tako da je ta lahko prinašalec svetlih in vedrih strani življenja, ne pa nasilja in prestopništva. «

GERALDO CALIMAN

salezijanec duhovnik, vrsto let delal z mladostniki brazilskih ulic, predavatelj na Salezijanski papeški Univerzi v Rimu:

Glede nato, da nudi ulica kot kraj zapuščenosti in nasilja sama po sebi majhne možnosti za rast - tako kaže realna situacija -, je skupnost najprimernejše okolje za razvijanje vzgojne in formacijske dejavnosti. Gre za dejavnost, ki traja dve do tri leta in v kateri se lahko izvajajo tako individualni kot skupinski projekti. V tej fazi je pomembno, da mladostniki sodelujejo pri ustvarjanju pravil skupnega življenja, pri organizaciji športnih dejavnosti in pravil za vzdrževanje hiše.

BERNARD STRITH

doktor psihologije, predavatelj na Visoki šoli za socialno delo:

Morda najpomembnejša izkušnja dvaindvajsetletnega dela je, da so vedenjsko moteni mladostniki izredno sposobni najti zaveznika, vendar iz takih odnosov ne nastajajo pobude in izkušnje, ki bi koristile njihovem osebnemu zorenju. Zdi se, kot da vedno znova iščejo pravo priložnost, a vse priložnosti se kaj hitro izkažejo za napačne. Sprevržejo se v igro, ko bo koga izkoristil, oziroma kje bo naša tretjega, ki bi ga lahko izkoristila. Tudi, če tak mlad človek naleti na idealnega zaveznika (človeka, ki je pošten in dober), ga bo

skušal osvojiti in ustvariti z njim simbolično zvezo.

FRANTZ-ULRICH OTTO

salezijanec duhovnik, voditelj Projekta Villa Lampe v Heiligenstadtu:

Mladi prevečkrat obupujejo, nimajo volje, da bi zastavili svojo prihodnost; puščajo, da jih življenje samo nosi, namesto da bi oni vodili svoje življenje. Ne vidijo smisla za boj v življenju; ne vedo, za kaj se je vredno potegovati.

Mladim bi rad ponudil možnost, da bi vodili svoje življenje tako, da bi lahko delali stvari, ki jih veselijo, izpolnjujejo in zanimajo. Da bi imeli veselje, ki daje polnost življenju. Za uresničitev tega je potrebno dvoje: sanjati in upoštevati realne možnosti za uresničitev svojih sanj. Rad bi pripeljal mlade do tega, da bi s svojimi mnogimi sposobnostmi uresničevali svoje sanje za druge, z drugimi in pred drugimi.

LUTZ HUBNER

salezijanec duhovnik, ulični delavec deželnega mestnega urada Munchen:

Ulica je življenjski prostor, kjer mladi preizkusijo življenje.

ZA KONEC

S seminarjem smo želeli nagovoriti širšo družbeno skupnost in jo pozvati k bolj izostrenemu posluhu in skrbi za mladega človeka, še posebno tistega, ki pade skozi rešeto obstoječih vzgojnih in socialnih dejavnosti, možnosti in struktur. Za zagotovitev celostnega razvoja človeka je potrebno, tako ugotavljamo pri našem delu, sodelovanje »mnogih« in »različnih«. Nekoč bo komu moralo uspeti združiti prostovoljstvo, strokovnost in sistem.

Vsi moramo namreč postati na neki način del socialnega prostora - ne v smislu ožetih uporabnikov, temveč ljudi, ki si bodo na postajah svojega življenja zastonjsko podajali roke v prijateljstvo in pomoč.

Tanja Metelko
Projekt SKALA

VINKO BUTALA

gojenec salezijanskih predvojnih šol na Rakovniku

Ni skrival verskega prepričanja

Rojen je bil v Starem trgu ob Kolpi kot četrti izmed devetih otrok. Vaski župnik je kmalu opazil nadarjenost malčega fanta in mu pomagal, da je po 4. razredu osnovne šole nadaljeval šolanje na gimnaziji v Novem mestu, kjer je končal 1. in 2. razred. V šolskem letu 1926/27 pa se je 13 let star preselil v Ljubljano v salezijanski zavod na Rakovnik ter nadaljeval šolanje na drugi državni gimnaziji v Ljubljani (Poljane). Pri salezijancih je ostal vse do končanja gimnazije v letu 1932, ko je opravil maturo, pa tudi še pozneje, ko je začel študij prava na pravni fakulteti v Ljubljani. V tem času si je pridobil trajno naklonjenost in občutek pripadnosti veliki salezijanski družini. Kot mlad fant in gojenec se je zlasti odlikoval pri športu (nogomet!). Zaradi domačih skromnih razmer si je pomagal z inštruiranjem.

Ni skrival verskega prepričanja

Naradni fakulteti je diplomiral l. 1940, potem služil redni vojaški rok, pri tem pa so ga aprila 1941 v Sarajevu zajeli Nemci in odvedli v ujetništvo v Nemčijo, kjer je ostal vse do konca vojne. Decembra 1945 se je zaposlil pri takratnem ministrstvu za trgovino in preskrbo LRS. V državni službi je bil večkrat premeščen. Poročil se je l. 1949. V zakonu sta se mu rodila dva sinova, ki ju je vzgajal v krščanskem duhu z željo, da bo njuna vera trdna, kot je bila njegova. Nikoli ni skrival svojega verskega prepričanja in pripadnosti Cerkvi. Ker sta sinova hodila k verouku, kar je bilo v začetku šestdesetih let očito še nezdružljivo s službeno funkcijo, ki jo je opravljal, je osnovnošolska učiteljica enega izmed sinov prijavila oblastem. Pod pritiskom je moral menjati zaposlitev. Vedno se je rad vračal k svojim salezijanskim prijateljem, med katerimi je posebej cenil svojega mladostnega vrstnika prof. dr. Valterja Dermoto. Vedno jim je bil pripravljen nuditi pravniško pomoč in svetovanje.

Na zadnji poti so ga poleg najbližjih in sorodnikov pospremili številni znanci in prijatelji, cerkveni obred pa so opravili trije salezijanski duhovniki.

TEREZIJA SLAPŠAK

mati salezijanskega duhovnika

"Zbogom, zbogom ..."

To so bile zadnje besede pokojne mame Terezije Slapšak, doma iz Sentrupert na Dolenjskem. Navajena je bila na poslavljanje. Najtežje slovo je bilo zanjo gotovo od moža, ki ji ga je iztrgala komunistična revolucija ob koncu vojne in je končal v kočevskih gozdovih. Zavest, da ga ne bo več nazaj, je bila boleča. Hrabrilo jo je, da ni storil nič zlega, razen, če je bilo zlo v tem, ker je veroval v Boga. Bila je prepričana, da ji bo pomagal iz večnosti. Zato ni obupovala. Vedela je: Če je Bog z nami, kaj nam more storiti človek! Svoje otroke je vedno učila odpustiti. Leta in leta so doma molili za tiste, ki so jim storili hudo, za njihovo spreobrnjenje. Ni hotela vedeti za tistega, ki je podpisal smrtno obsodbo njenega moža, češ, *potem se lahko v meni naseli senca sovraštva*. In Bog jo je nagradil za njeno velikodušnost. Podaril ji je dolgo življenje, čez 90 let, čeprav so ji nekateri prerokovali, da rojstva tretjega otroka ne bo preživela. Rodila ga je. Tedaj ni vedela, da

je Bog prav tega tretjega določil zase. Ko ga je poklical v duhovniško in redovniško službo med salezijance, se mu ni upirala. *Gospod, če je tako prav, pa naj bo. Mislila sem, da mi bo prav na stara leta v pomoč in oporo!* Sinu je ponavljala: *Če te Bog kliče, pojdi. Name in na nas ne glej! Bo že poskrbel tudi za nas! Ne silim te in ne branim. Imaš popolno svobodo!*

Ko sta z možem sestro ostali sami, bi lahko kdo ponovil znani rek: *Dobrota je sirota!* češ, *kaj si pa vse otroke spustila iz rok, zdaj pa imaš!* Nendar zanjo to ni veljalo. Res je, celo življenje je morala garati. Na to je bila navajena. Navajena pa je bila tudi dajati. Prenekateri se je v stiski oglasil pri *Blazevih*, kot so navadno rekli, za pomoč. Kolikerim je znala svetovati! Ko je šlo za resnico ali za kaj dobrega, ni hranila besed. Dolga leta je bila tudi v župnijskem svetu. Koliko dobrega je storila z molitvijo, samo Bog ve.

Od prvega dne, ko je najstarejši odšel od doma, je ob slovesu ponavljala iste besede in ista vprašanja: *Imaš to? Imaš ono? Bodi dober in pošten! Ne pozabi na Boga in Marijo*. Potem je sledil stisk rok in križ ... Z njenim blagoslovom in Božjim varstvom so odhajali. Ob vsakem odhodu je imela isto skrb. *Nekaj kruha imam, če biga vzela ... Tudi jajčk sem prihranila ... Tukaj pa imaš za bencin! - Mama, saj se zase nimaš!* so se branili. Vendar so morali vzeti, da je ne bi ranili v njenem razdajanju. To je krepost dobrote. *Ta obred je opravljal do tistega zadnjega ponedeljka dopoldne, ko jo je sin duhovnik še zadnjič obhajal, mazilil, ona pa ga je zaznamovala s križem, pobožala, pomahal a slovo in dolgo ponavljala: Z Bogom, z Bogom ...* Če je sinu in otrokom zaželela, naj bodo *z Bogom* in naj jih on spremlja v njihovem življenju, pa smo prepričani, da je ona že pri Bogu.

Dobrota je nalezljiva. Njena dobrota je ob njenem slovesu s tega sveta pritegnila številne ljudi. Prišli so se od nje posloviti na sentruperškem pokopališču, zanjo molili, darovali sv. maše in dali v dober namen. Številni duhovniki, v večini sobratje sina duhovnika z g. inšpektorjem Stanislavom Hočevčarjem, so dali pogrebu predokus vstajenskega jutra, kjer ni več ne solz ne žalovanja ... Bog povrni vsem, ki so ji izkazali hvaležen spomin. Draga mama: *Z Bogom!*

Ciril Slapšak

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Valentin Berčan, Ljubljana
Marija Božič, Sebelje
Anika Breznik, Gibina
Marija Čeh, Gibina
Ivica Češarek, Ljubljana
Nace Čop, Studenčice
Alma Feri, Grahovo
Terezija Forjan, Lipovci
Franc Fras, Slavsina
Julijana Gert, Sv. Križ na MB
Pepca Grabnar, Sentjerne
Pepca Jančar, Lenart v Slov. Goricah
Jože Kadiš, Dravograd
Cilka Kolar, Dobrna
Mihaela Korošec, Podblica
Marija Krajnc, Sentviška Gora
Franc Kravanja, Bovec
Alojzija Kupčič, Vitomarci
Alojz Kutin,
oče sal. duhovnika in redovnice
Kristina Modic, St. trg pri Ložu
Vida Rajko, Rayne na Koroškem
Elvira Reščič, Sempeter pri NG
Anica Roškar, Slavsina
Nežika Senčar, Slavsina
Terezija Slašak, Sentrupert,
mati sal. duhovnika
Alojzija Stare, Kranj
Jožefa Škerbec, Grahovo
Jožefa Škufca, Ivančna Gorica
Zora Tul, Skofije
Alojzija Vijačko, Lenart v Slov. Goricah
Tilika Zayolovšek, Ravne na Koroškem
Terezija Zagar, Jurklošter
Pavla Mikuš Ljubljana

RAKOVNIŠKI GRAD

IZ 16. STOLETJA POTRPEŽLJIVO ČAKA NA OBNOVO

Kdor danes prihaja na Rakovnik, najsibo v cerkev Marije Pomočnice kot romar, izletnik ali župljan, najsibo kot sodelavec pri raznih projektih salezijanske mladinske pastorale ali pa kot gost oz. kupec v Salve ..., vsak čuti, kako je Rakovnik del mesta Ljubljane. Včasih pa ni bilo tako. Rakovnik je bil nekoč povsem na podeželju. Poznali so ga predvsem ljubljanski sprehajalci, saj je bil priljubljen cilj nedeljskih sprehodov. Zanj so vedeli tudi lovci, še zlasti po letu 1641, ko je ljubljanski odvetnik Ivan Bučar tu postavil svoj grad oz. pristavo, in začel ob raznih priložnostih vabiti vanj svoje prijatelje in znance. Po Bučarjevi smrti je grad prehajal iz rok v roke. Menjavali so se lastniki in namen. Tu so prebivale različne plemiške družine, premožni Ljubljčanji so se sem umikali na poletni oddih, menda je bil na Rakovniku tudi velik vrt za Ljubljano, v krajših obdobjih pa je med zidovi rakovniškega gradu odmevala tudi molitev redovnikov. Opis rakovniškega gradu najdemo celo v znameniti Valvasorjevi *Slava vojvodine Kranjske*.

Prav na tem kotičku kranjske zemlje se je konec 19. stoletja ustavil pogled ljubljanskega kateta Janeza Smrekarja, ki je iskal primeren kraj, kamor bi lahko naselil salezijance, za katere se je že toliko časa trudil, da bi prišli na Kranjsko. In to se je res zgodilo. 23. novembra 1901 so prišli na Rakovnik v stari grad prvi salezijanci in začeli svoje poslanstvo.

Danes je ta rakovniški grad v nadvse žalostnem stanju. Njegova žalostna in razpadajoča zunanjsčina ne odraža njegove častitljive starosti 357 let. Po vojni je bil grad tako kot skoraj ves Rakovnik nacionaliziran, dobil je nove lastnike in še danes v njem v nemogočih bivalnih razmerah stanuje nekaj družin. Pred leti je bil grad sicer vrnjen salezijanski družbi, toda s stran-kami vred.

Kaj se dogaja s tem gradom, ki sicer nima kake funkcionalne vrednosti, salezijancem ni vseeno, saj se je prav v teh prostorih začelo salezijansko delo na Slovenskem. Zato bi radi čimprej začeli obnovo gradu. Pridni moške so že počistili kleti, s stroji so bili podrti nekateri poznejši prizidki in v delu so načrti za obnovo. V mesecu juniju naj bi se začela obnovitvena dela, sicer tudi ob finančni pomoči (doslej sicer skromni) ministrstva za kulturo. Tudi to delo - in prizadevanje za končno ureditev razmer na Rakovniku - vsem salezijanskim prijateljem toplo priporočamo.

**VSAK DRUGI
MESEC
DON BOSKO
PRI TEBI DOMA!**

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem. Tako
nam sporočite
spremembo
naslova.

Naslov
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6
p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel. 061/127-3028
fax 061/127-3040

Koprivnik

v Bohinju

Nekoč Hotel MU, ki so mu dajali svoj pečat mladi salezijanci, kjer so doživljali čudovite počitniške dni in prijateljsko druženje; danes pa kraj, kjer mnogi mladi doživljajo globino in širjavo salezijanske mladinske duhovnosti.

Pravzaprav se je začelo že pred dvesto leti. Tedaj je prišel na Koprivnik (970 metrov nad morjem) duhovnik in pesnik Valentin Vodnik. Kmalu po njegovem prihodu je bila tukaj ustanovljena župnija (1793). Vodnik pa je postal prvi župnik. In kot je pesnik Vodnik tu na Koprivniku dobival navdihe za svoje pesmi, tako se dogaja tudi dandanes. Z Vodnikovega razglednika (le 15 minut od župnišča, 1017 m n. m.) se oziramo v prelesto Bohinjsko jezero in v visoke Julijce. Resnično, na Koprivniku je tudi v prenesenem pomenu moč iti *na globoko in se povzpeti zelo visoko*.

Prvi salezijanec, ki je »odkril« Koprivnik, je g. Štefan Žerdin. Samo pol leta je bil na Koprivniku, dovolj, da je v stari šupi pripravil vse potrebno za počitnikovanje salezijanskih bogoslovcev. To preurejeno šupo so bogoslovci v svoji mladostni iskrivosti poimenovali kar *Hotel MU!* Vse mlajše generacije slovenskih (pa tudi hrvaskih) salezijancev so doživljale vso blagodejno moč in lepoto koprivniških počit-

nic. Žal je »Hotel MU« postajal vedno manj primeren za bivanje.

Leta 1990 pa so se s prihodom župnika g. Štefana Vozliča (in njegove čudovite mame, ki skrbi za gospodinjstvo in veliko drugih stvari - predvsem pa *razvaja* goste s svojimi krapci in rogljički) začele stvari dogajati z bliskovito naglico: Iz povsem dotrajanega župnišča se je najprej izselila trgovina in skupaj z obnovo cerkve je stekla tudi temeljita obnova župnišča. Tako je lahko bilo za dvestoto obletnico župnije pred petimi leti (1993) tukaj nadvse slovesno. Obnovljena cerkev in staro župnišče, navzočnost imenitnih gostov in prvi uporabniki prenovljenega župnišča - salezijanski bogoslovci na duhovnih vajah! Na praznik farnega žegnanja 19. septembra, ki ga je vodil g. inšpektor Stanislav Hočvar, so ob cerkev zasadili spominsko lipo, ki danes pogumno raste v nebo.

In kot raste ta lipa, se širi in dobiva vedno nove veje in novo listje in je iz leta v leto veličastnejša, tako se nekaj podobnega dogaja tudi s samim

Koprivnikom po zaslugi obnovljene župnišča. To lepo urejeno župnišče, ki omogoča bivanje kakim 24 osebam, je v teh letih dodobra opravljalo svoje poslanstvo. Na raznih duhovnih vajah, obnovah, počitnicah ali študijskih srečanjih se tukaj iz leta v leto zvrsti več skupin: mladi (zlasti t.i. tedni salezijanske mladinske duhovnosti), družine, skavti, ministranti, salezijanci ipd.

Cerkvica privablja mnoge turiste, ki se zlasti poleti vozijo čez Koprivnik na Pokljuko oz. s Pokljuke do Bohinjskega jezera. In če že zavijete na Pokljuko, boste sredi nje zagledali tudi novonastajajočo kapelico sv. Antona Puščavnika, ki jo prav tako upravlja koprivniški župnik Štefan. Zanimivo se je sprehoditi do kakega izdelovalca pip v Gorjušah, na Vodnikov razglednik ali pa doživeti vso širjavo poključkih gozdov!

In če hočete priti na Koprivnik v Bohinju? Iz Bohinjske smeri: pred Bohinjsko Bistrico zavijete desno za Jereko/Pokljuko; s Pokljuke: pri Mrzlem studencu zavijete na makadamsko cesto, ki vas vodi po čudovitih poključkih gozdovih najprej do Gorjuš, potem pa po lepi asfaltni cesti do Koprivnika (ali pa po slabši cesti mimo Šport hotela čez Goreljek do Koprivnika).

Štefan Vozlič
Žup. urad Koprivnik 64
4264 Bohinjska Bistrica
tel. 064(721-211)

● V našem kraju devet dni pred božičem že 60 let nepretrgano nosimo Marijo. Tudi v letnem času nam je gotovo Marija izprosil, da nismo imeli nobene ovire. Moram priznati, da je vedno lepše. Žal, jaz je zaradi bolezni nog ne morem spremljati od hiše do hiše. Sem pa deležna njenega obiska tisti večer, ko jo po izžebani številki prinesejo k nam. Takrat ob njej molimo pozno v noč in še drugi dan, ko jo zvečer spet odnesejo. Spominja me na fatimsko Marijo, ki je lani romala in trosila milosti po naši ljubi domovini. Bog dah, da bi odprla vsa srca, tudi po naših družinah, da bi več molili, da bi naša mladina našla pot k Bogu in da bi se v naše šole povrnili verouk. Kar sem se takrat naučila (pri verouku), me spremlja vse življenje. Zelo sem srečna, da imamo povežani z Bogom, je potem vsak dan lep in se lažje bojuje mo z grehom. Oba z možem sva na čakanju in imava še šoloobvezna fanta, ki sta težka astmatika ... Prosim, če bi mi pošiljali na moj naslov vaš Vestnik.

Katarina Nagode

● Verjetno je bila to Božja volja, da sem dobila v roke vaš Vestnik. Prav vesela sem ga bila in sem ga vsega prebrala. Sem verna žena in Božja beseda me vsak dan spremlja in me nekako kar poživlja v teh težkih časih. Tako lažje nosimo vsak svoj križ. Če smo povezani z Bogom, je potem vsak dan lep in se lažje bojuje mo z grehom. Oba z možem sva na čakanju in imava še šoloobvezna fanta, ki sta težka astmatika ... Prosim, če bi mi pošiljali na moj naslov vaš Vestnik.

Ana Arzenšek

● Dovolite, da se vam najtopleje zahvalim, da nam zvesto pošiljate svoj dvomesečni Salezijanski vestnik, ki ga radi in z zanimanjem beremo. Poleg g. F.B., ki mu ga redno dostavljate, sva hvaležna bralca tudi g. M.B. in jaz, Dragotin, ki vam pošiljam z vrstice. Vsi trije smo iz Nove Gorice in bivši gojenci salezijanskega zavoda v Gorici, v katerem smo pred in med drugo svetovno vojno kljub Slovencem nenaklonjenim časom preživeli nepozabna mlada leta in bili deležni odlične verske vzgoje in solidne izobrazbe. Zato s tem zavodom vzdržujemo pristne in tesne stike. Ob tej priliki vam v imenu vseh treh želim veliko Božjega blagoslova in veliko uspeha pri vzgojnem delu za našo mladino, kot nas je učil don Bosko.

Dragotin Bratkovič

● Lepo pozdravljeni. Zahvaljujem se vam za knjigo papeža Janeza Pavla II. *Dar in skrivnost*. Nova številka Salezijanskega vestnika je lepa in zanimiva. Veliko se je že pisalo o zapuščenih mladini. Kar pišete še o tem, o delu Skale ... Vsa podpora

prizadevanjem g. Martina Lisca. Odrinjani, mali, zapuščeni, to so bili don Boskov cilij in ljubezen. Pomagajmo tem in jih osrečujemo, s tem bomo srečni tudi mi. Molitev in evangelij naj bosta vedno v naših srcih. Bog naj vas blagoslovi v vseh prizadevanjih in mati Marija naj bo priprošnica na poti upanja.

Zinka Kočevar

● Najprej lep pozdrav in prisrčna zahvala za knjigo, ki ste mi jo poslali. Prilagam skromni dar, ki je kot kapljica v morje za stroške, ki jih imate. Salezijanskega vestnika smo v novi obliki vsi veseli. Upam, da si vsak lahko najde kaj zase. Veliko je v njem za mlade, kar je tudi prav. Starejše pa predvsem povezuje v molitvi. Ta pa je še kako potrebna. Vedno znova jo priporočam svoji molitveni skupini, ko jih obiščem. Posebnih srečanj z njo nimam. So namreč starejši. Upam pa, da ve Bog za vse, še tako tihe in skrite molitve in žrtve za nove in svete duhovnike.

N. N.

● Otroški spomini in ljubezen do Marije Pogosto se oziram nazaj v čisto zgodnja otroška leta. Ne, ne morem jih pozabiti. Posebno kadar sem v bližini Marije Pomočnice. Gospod, prevelika je tvoja ljubezen in milost do mene. Srečna sem, čeprav sem že precej v letih, da o tem lahko govorim in pišem, ker vem, da si me ljubil dosti bolj kot jaz tebe. Ko sem bila še čisto majhna, se dobro spominjam, da je prišla k nam neka gospa, ki je prosila, da bi radi zbrali toliko denarja, da bi postavili en oltar samo od darov nedolžnih majhnih otrok. Izhajam iz družine z enajstimi otroki. Najbolj se spominjam, kako je naša mama začela jokati. Rekla je, kako rada bi dala, da pa nima prav nobenega dinarja. Bili smo revni z majhno kmetijo, tako da smo večkrat živeli v velikem pomanjkanju. Tako mi še danes veliko pomeni skromnost, poštenje, zadovoljstvo in zahvala za vsako pozornost. V drugem koncu hiše pa je živela moja dobra teta, atova sestra, ki sem jo imela zelo rada. Ko je slišala, da se pri nas nekaj dogaja, je prišla povprašat, za kaj gre. Takoj je šla in prinesla dar za vsa imena naš otrok. Bogu in Mariji Pomočnici ni morem biti nikoli dovolj hvaležna, ko lahko večkrat preberem napis pod velikim rakovski oltarjem: dar otrok Mariji. Kadar sem v njeni bližini, se počutim zelo srečna. Prav iz srca vzdihnem: Marija, hvala ti prav za vse in prosim za naš slovenski narod, da bi spet bil ves tvoj.

Anica Kos

LETNI SHOD DON BOSKOVIH SOTRUDNIKOV

Rakovnik, 24. maj 1998, 9.30 Don Boskovi sodružniki vabimo na letni shod, ki bo v nedeljo 24. maja 1998 na Rakovniku v župnijski dvorani. Program:

- 9.30 do 10.00 zbiranje
- tema: Vezilo vrhovnega predstojnika
- delo po skupinah
- 13.00 kosilo iz popotne torbe
- ob 14.30 se pridružimo romarskemu shodu ob prazniku Marije Pomočnice. Vabljeni don Boskovi sodružniki in vsi, ki s simpatijo spremljate don Boskovo delo! don Boskovi sodružniki

ROMARSKI SHOD NA RAKOVNIKU OB PRAZNIKU MARIJE POMOČNICE 22.-24. maj

Petek 22. maj: Bedenje mladih. Začetek ob 21. uri, sklep v soboto ob 5. uri zjutraj.

Sobota 23. maj: Molitveni dan za duhovne poklice. Začetek ob 9.00, molitev dveh delov rožnega venca in nagovor. Maša ob 11.00. Sklep s 3. delom rožnega venca in petimi litanijami Matere Božje ob 14. uri.

Sobota 23. maj: Slovesna sv. maša v lurski votlini ob 20. uri in lurska procesija v cerkev. Bedenje vso noč.

Nedelja 24. maj: Maše ob 5.00, 7.00, 8.00, 9.15, 10.30, 14.30 in 18.30. Osrednja romarska slovesnost bo popoldne ob 14.30. Procesijo s kipom Marije Pomočnice v lursko votlino in sv. mašo bo vodil mariborski škof dr. Franc Kramberger. Častilci Marije Pomočnice, prijatelji sv. Janeza Boska, romarji, narodne noše, iskreno vabljeni.

OBVESTILA

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE IN ČLANE MAŠNE ZVEZE V LETU 1998:

1. skupina na **Brezjah**
od 29. do 31. maja
Prijava sprejema s. Marinka
Bizovičar, Brezje 63, 4243
Brezje, tel.: 064/738-893
2. skupina na **Kureščku**
od 26. do 28. junija
3. skupina na **Kureščku**
od 21. do 23. avgusta
4. skupina v **Veržaju**
od 16. do 18. oktobra
5. skupina na **Mirenskem gradu**
od 6. do 8. novembra

Voditelj vseh skupin bo Ivan Turk,
voditelj molivcev.

Prijave za skupine od 2. do 5.
sprejema:
Ivan Turk
Rakovniška 6, 1108 Ljubljana
tel.: 061/127-30-28

V pripravi na leto 2000 vabljeni k ADORACIJI

vsak četrtek
od 17.30 do 18.20
v svetišču Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

*Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU*

MLADINSKA MAŠA

7. maj
4. junij
2. julij

Salezijanska mladinska pastoralna

PROGRAMI SALEZIJANSKE MLADINSKE PASTORALE

DUHOVNI KAMP ZA MLADE

od 15.-17. leta (končani 8.r., 1.-3. let.)
1.teden: 12.-18. julij, Pohorje (Dominikov dom)
2.teden: 16.-23. avgust, Trstenik pri Kranju
Prijave in informacije: Janez Potočnik

USKOVNIŠKI TEDEN ZA SREDNJEŠOLCE, ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

1.teden: 19.-25. julij, Uskovnica
2.teden: 26. julij - 1. avgust, Uskovnica
3.teden: 2. - 8. avgust, Uskovnica
Prijave in informacije: Jože Vidic

TEDEN SALEZIJANSKE MLADINSKE DUHOVNOSTI

za starejše od 18 let
1.teden: 19.-25. julij, Koprivnik v Bohinju
2.teden: 2.-8. avgust, Koprivnik v Bohinju
Prijave in informacije: Lojze Dobravec, Martin Lisec

DUHOVNE VAJE V ŽELIMLJEM

24.-27. junij, za srednješolce 1.-3. letnik
28.6.-1. julij, za fante 4.-8. razreda
1.-4. julij, za fante in dekleta 5.-7. razreda
5.-8. julij, za fante in dekleta 7.-8. razreda
9.-12. julij, za fante in dekleta 4.-6. razreda
Prijave in informacije: Peter Polc

DUHOVNE VAJE NA BLEDU - ZA DEKLETA

25. - 27. junij, 7. in 8. razred
29. junij - 1. julij, 5. in 6. razred
2. - 4. julij, 7. in 8. razred

Prijave in informacije: s. Ivanka Berčan

GOSPODINJSKI TEČAJ ZA DEKLETA

za dekleta med 16. in 20. letom starosti
29. junij - 4. julij, Ljubljana, Gornji trg,
Prijave in informacije: s. Damjana Tramte

SREČANJE ANIMATORJEV

23. - 27. avgust, Bled
Prijave in informacije: s. Damjana Tramte, Gornji trg 21, LJ, 061/125 92 04

ENODNEVNA SREČANJA

BLAGOSLOV »VAGONA« V SMC MARIBOR - SV. JANEZ BOSKO

Nedelja, 17. maj
Informacije: Viktor Ganc, Dragonijeva 6, MB, tel.: 062/311-320

SREČANJE DRUŽIN

7. junij, Želimiče, od 9.00 do 17.00
Prijave in informacije: Lojze Dobravec

BEDENJE MLADIH OB SKLEPU ŠOLSKEGA LETA

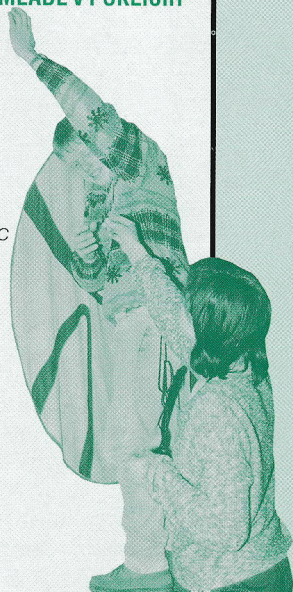
22. maj, Rakovnik, od 21. ure zvečer do 5.00 zjutraj

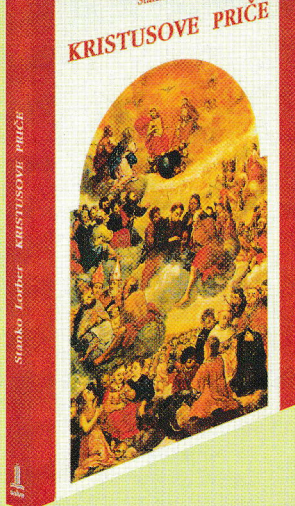
ČARNO JEZERO

6. junij, Rakovnik, od 9.30 do 16.00
Prijave in informacije: Janez Potočnik

s. Ivanka Berčan
P. Polc, L. Dobravec
J. Potočnik, M. Lisec
Jože Vidic

Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 064/741-075
Želimiče 46, 1291 Škofljica, tel. 061/662-012
Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 061/127-30-28
Tabor 29, Cerknica, tel. 061/793-633

Stanko Lorber **KRISTUSOVE PRIČE**

“Kadar odložiš knjigo z globoko vsebino, si prevzet od notranjega ugodja, čutiš se bogatejši in svetlejši” (Oton Župančič). Te pesnikove besede veljajo tudi za knjigo Kristusove priče, v kateri so zbrani kratki življenjepisi svetnikov za vse dni v cerkvenem letu. Ob prebiranju teh strani se navdušujemo za vse dobro in plemenito, posebno pa za hojo za Kristusom, duhovniki pa jih lahko uporabljajo kot pripomoček pri vsakdanjem oznanjevanju.

Cena: 2.100 SIT

Jože Zadravec **ZORENJA NA GREDICAH MOJE DEŽELE**

“Ni je vasi na Slovenskem, ki ne bi bila strnjena okrog vaše cerkve; vrhovi vzpetin so kronani z njimi; vsaka pomembnejša točka naše zgodovine je zaznamovana s svetiščem. Presune me, ko skozi vse to spoznavam, kako je naša dežela resnično krščanska”.

Iz spremne besede
nadškofa dr. Franca Rodeta

Monografija
**Zorenja na gredicah
moje dežele**
odstira del te slovenske vere v življenje, ko predstavlja 45 slovenskih župnijskih središč v matični domovini in v zamejstvu. To so razveseljiva duhovna središča, “kjer sledovi Božjega rokopaša prijazno in mogočno v stoletja odpevajo: Hvalite Gospoda vsi narodi!”
Knjiga obsega 300 strani velikega formata in 625 dokumentarnih fotografij.

Cena: 8.000 SIT